

Grans Concerts Vic 20-21

Desena temporada

FERRAN ALBRICH, BARÍTON

Joves Intèrprets

Dissabte 17 d'octubre

A les 20.30 h

Sala 1 Ramon Montanyà

Celebrant Beethoven

L. v. Beethoven (1770-1827):

An die ferne Geliebte op. 98

Auf dem Hügel sitz ich spähend

Wo die Berge so blau

Leichte Segle in den Höhen

Diese Wolken in den Höhen

Es kehret der Maien, es blühet die Au

Nimm sie hin denn, diese Lieder

F. Schubert (1797-1828):

Ganymed D. 544

Prometheus D. 674

R. Strauss (1864-1949):

Traum durch die Dämmerung op. 29/1

Nachtgang op. 29/3

Die Zeitlose op. 10

Celebrant Gerhard

R. Gerhard (1896-1970):

Sis cançons populars franceses

Voici le mois de Mai

Les cloches de Guérande

Un rossignol vint sur ma main

La plus jeune

La valse de Lauterbach

Me suis mise en danse

E. Toldrà (1895-1962):

Tres cançons

Platxèria

Festeig

Aquarel·la del Montseny

M. Ravel (1875-1937):

Don Quichotte a Dulcinée

Chanson romanesque

Chanson épique

Chanson à boire

Aquest any 2020 es commemoren alhora el 250è aniversari del naixement del compositor alemany Ludwig van Beethoven i els 50 anys de la mort del compositor català Robert Gerhard. Aquestes dues efemèrides ens donen l'oportunitat de gaudir de la música de tots dos artistes tot redescobrint un repertori liederístic sovint poc interpretat a les sales i auditoris del nostre país.

La primera part del concert s'articula a través del paper que el compositor de Bonn ha tingut en l'expansió del gènere liederístic en llengua alemanya i contempla les obres de dos autors posteriors com són Schubert i Strauss. Fou Beethoven qui va escriure a principis del segle XIX el que és el primer gran cicle de *lied* en alemany, "An die ferne Geliebte", un exemple d'obra musical seguida per diferents autors romàntics alemanys que el van seguir. El cicle s'articula sobre els poemes del físic A. Jeittles, que sota encàrrec de Beethoven escriu els sis poemes sobre la natura i l'amor. Seguim amb "Ganymed", un poema de J. W. Goethe en què el personatge del jove mític Ganimedes és seduït per Zeus a través de la bellesa de la primavera. Immediatament segueix "Prometheus", els dos poemes junts haurien d'entendre's com a parella, ja que un expressa el sentiment de l'amor diví i l'altre el misotisme o odi als Déus. Tots dos pertanyen al període que va del 1770 al 1775. Prometeu és l'esperit creatiu i rebel que, rebutjat per Déu, el desafia i s'afirma amb ràbia; Ganimedes és el jo, el noi, adorat i seduït per Déu. Un és l'únic desafiant i l'altre l'acòlit que produeix. Com a poeta humanista, Goethe presenta ambdues identitats com a aspectes o formes de la condició humana, i és en aquest cas Schubert qui els dona so. Acabem la primera part amb tres cançons de R. Strauss que volen ser enteses com el camí de l'enamorat des de la contemplació llunyana de l'amor ("Traum durch die Dämmerung") fins al verí del desengany ("Die Zeitlose") tot passant pel passeig imaginari amb l'estimada ("Nachtgang").

La segona part, al contrari de la primera, està dedicada al compositor de Valls, R. Gerhard, un autor sovint oblidat a Catalunya que visqué part de la seva vida a l'exili després de la Guerra Civil espanyola. Hi trobem, com a obra principal, les *Sis cançons populars* de Robert Gerhard. Una obra poc interpretada no sols a Catalunya sinó al món i que s'ha publicat recentment per aquest any de celebració. Són cançons simples que conserven les melodies i textos populars però, alhora, transmeten noves formes sonores que més endavant esdevenen característics de l'obra del compositor català. En aquesta segona meitat busquem també la relació ben estreta dels autors catalans amb França (Gerhard i Toldrà) però també d'alguns autors francesos amb melodies peninsulars (Ravel o Debussy). És el cas de la sonoritat un punt impressionista de Toldrà en les seves tres cançons "Platxèria", "Festeig" i "Aquarel·la del Montseny" o del cicle "Don Quichotte a Dulcinée" de M. Ravel, compositor nascut a Saint Jean de Luz, a cavall entre Espanya i França, on destaquen les melodies de caire hispànic en cadascun dels seus tres moviments.

FERRAN ALBRICH

Ferran Albrich inicia els seus estudis de cant l'any 2009 a la Hochschule für Musik Detmold, a Alemanya, amb el professor James Hopper. Seguidament la mateixa universitat l'accepta per cursar estudis superiors amb el professor Lars Woldt. A partir de l'any 2013 continua els seus estudis a Catalunya, on rep consell de Jordi Domènech i Salvador Parrón.

Actualment cursa el darrer curs de cant al Conservatori del Liceu de Barcelona amb Dolors Aldea i Marta Pujol. En la seva etapa de formació rep classes magistrals de Carlos Álvarez, Joan Martín Royo, Josep Surinyac, Lorraine Nubar, Carlos Chausson o Dalton Baldwin.

El 2013 va guanyar el Premi Bell Canto d'Alemanya i, el 2016, la menció a millor intèrpret de *Lied* en el concurs Germans Prat de Balaguer. L'any 2018 guanya el segon premi al Concurs Palet a Martorell i el quart premi al Concurs Mirabent i Magrans a Sitges.

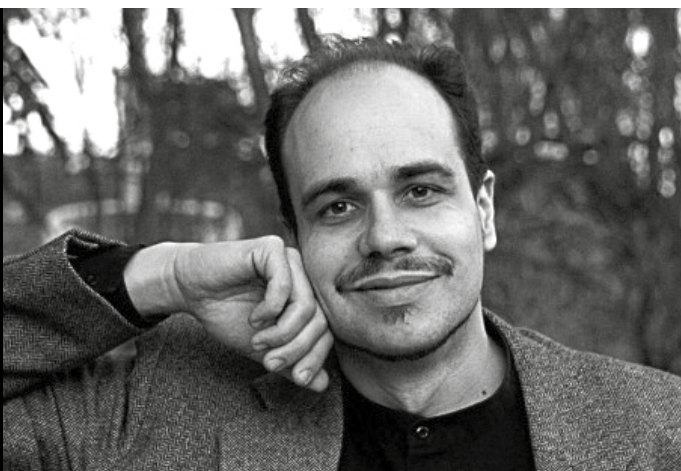
Des de l'any 2012, Ferran Albrich ha col·laborat en diferents formacions corals professionals, com el Detmolder Kammerchor, el Cor Jove de l'Orfeó Català, el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana o el Cor del Gran Teatre del Liceu, on té l'oportunitat d'interpretar grans obres del repertori coral i operístic com el *War Requiem* (Britten), el *Rèquiem* de Mozart, la *Missa Solemnis* de Beethoven, *Demon* d'A. Rubinstein o *Attila* de G. Verdi.

CARMEN SANTAMARÍA

Cursa els estudis superiors amb Miguel Ituarte i s'especialitza en música de cambra amb Irini Gaitani al Centre Superior de Música del País Basc (Musikene). L'any 2011 es trasllada a Budapest, on estudia dos anys a temps parcial al Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem després d'aconseguir una beca del govern de Cantàbria per ampliar els seus estudis artístics. El 2013 aconsegueix una de les places finançades íntegrament pel govern hongarès per realitzar el màster en piano (performance). Aquests anys també rep formació d'András Kemenes i Gabor Eckhardt en piano, i de Marta Gulyás, Rita Wagner i Geza Hargitai en música de cambra, on obté les màximes qualificacions. El 2015 fa el màster de *Lied* i música espanyola de l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC) amb Francisco Poyato, Ofelia Sala i Assumpta Mateu amb una beca de la Fundació Victoria de los Àngeles. Entre el 2016 i el 2018 col·labora com a pianista amb l'ESMUC a les classes de Francisco Poyato i Josep Surinyac. Els mesos de febrer i maig del 2019 treballa com a professora substituïda en l'especialitat de *lied* al mateix conservatori superior. Actualment està ampliant la seva formació a Viena amb el postgrau en piano, *lied* i música de cambra de la Universität für Musik und Darstellende Kunst Wien (MDW) amb la pianista Barbara Moser.

Ha rebut classes i classes magistrals de Sergei Yerokhin, Almudena Cano, Josep Colom, Claudio Martínez-Mehner, Zoltán Kocsis, Wolfram Rieger, Ian Burnside, Ricardo Requejo, Kennedy Moretti, Fabio Bidini, Malcom Bilson, Mariana Gurkova, Eldar Nelbolsin, Imre Rohmann, Thomas Steinhöfel, Burkhard Kehring, Péter Komlósi o Barnabas Kelemen, entre d'altres.

Desenvolupa la seva carrera concertística amb actuacions en festivals, com els homenatges al músic de Castro Urdiales Arturo Dúo Vital i Ataulfo Argenta (Otoño musical 2001, Musical Templarios 2002, La mar Argenta 2014 i 2016), Festival de música de Besalú (2018), Festival Talent de Barcelona o Aurora Festival d'Estocolm (2019). Ha ofert recitals a Sant Sebastià, Juventudes musicales de Bilbao i Girona, Fundación Euterpe de Lleó, Barcelona, Tarragona, Xixona, Budapest o Ciutat de Mèxic. Amant de la música de cambra i el *lied*, el 2016 debuta al festival Life Victoria juntament amb la soprano Mercedes Gancedo com una de les New Generations, i al cap d'un any ofereix, en aquesta ocasió amb Guillermina Gallardo, el recital Univers Granados al Museu de la música de Barcelona. Des del 2018 col·labora amb l'artista visual Inés García, en les obres, fusionades amb el *lied*, *Winterreise* juntament amb el baríton Oriol Mallart (Bilbaoarte) i *Seis canciones montañesas* amb les soprano Mireia Tarragó (Castro Urdiales i Santander) i enregistra la música per al curt *Variaciones de Winterreise*. Fa enregistraments a l'Escola superior de música moderna Taller de músics i estrena les obres de la compositora Cristina Barceló.

VERA I CLAUDIO MARTÍNEZ MEHNER, VIOLÍ I PIANO

El millor Beethoven per a violí i piano

Divendres, 30 d'octubre

A les 20.30 h

Sala 1 Ramon Montanya

Vera Martínez Mehner, violí
Claudio Martínez Mehner, piano

Programa

L. v. Beethoven (1770-1827):

Sonata de Beethoven per a piano i violí op. 30 en Sol major

Allegro assai

Tempo di Minuetto

Allegro vivace

Sonata de Beethoven per a piano i violí op. 12 en Mi b major

Allegro con spirito

Adagio con molta espressione

Rondo

Sonata de Beethoven per a piano i violí op. 24 en Fa major

Allegro

Adagio molto espressivo

Scherzo

Rondo

Dos intèrprets de ben reconeguda trajectòria i profunds coneixedors de l'obra de Beethoven ens ofereixen algunes de les sonates per a violí i piano més destacades d'aquest compositor, en el 250è aniversari del seu naixement. Per la seva brillantor i el seu profund lirisme, aquestes sonates ocupen un lloc preferent en el corpus creatiu de Beethoven.

La influència de Mozart planeja sobre les tres sonates opus 12. Com era el seu costum, Beethoven s'inspirava en aquells que ell considerava els millors models per a un gènere concret, i en el de les sonates per a violí Mozart era el mestre indiscutible. No sembla que aquestes primeres sonates provinguessin de cap encàrrec, sinó que Beethoven simplement les va compondre per comprovar la seva habilitat en aquest gènere, un repte per superar el seu model. Per als oients acostumats al Beethoven posterior, aquestes sonates poden semblar lleugeres i adequades a l'estil de l'època. Tot i així, la *Sonata núm. 3 en Mi bemoll major* conté ja una sèrie d'atreviments harmònics que una crítica apareguda un temps més tard a Viena qualifica d'"artificis i més artificis sense cap mètode. Una obstinació per obtenir modulacions estranyes i apilotar dificultats fins que l'oient acaba perdent la paciència i el gaudi".

Beethoven escriu les tres sonates opus 30 durant la seva estada a Heiligenstadt, l'any 1802, on va redactar el famós "testament" en el qual reconeixia la seva sordesa crònica i desafiava el destí. En aquells moments, el compositor ja havia perdut tota esperança de millora en l'evolució de la seva dolença. Malgrat això, totes tres sonates són força afables, les sonates més originals per a violí que havia escrit fins llavors, i s'escapolien ja definitivament de la influència de Mozart en aquest gènere.

El primer moviment de la *Sonata núm. 3 en Sol major* és un dels més brillants del conjunt. Comença amb un remolí a l'uníson seguit d'un curiós tema cantabile i completat amb uns singlots del violí. El rondó d'aquesta sonata és un dels finals més deliciosament extravagants de tots els que va escriure Beethoven i no s'assembla gens a cap altre de la seva obra, "amb un tema com una giratòria melodia folklòrica sobre un bordó de gaita que empeny un moviment brillant i que provoca el somriure. Diguem-n'hi humor "haydinià" i folklorisme portats a una delirant desmesura" (Jan Swafford).

La *Sonata per a violí i piano op. 24*, coneguda com La Primavera, és una de les obres de cambra més populars de Beethoven; és també la primera que consta de quatre moviments tot i que, en aquest cas, això representa només una temptativa: el nou Scherzo dura poc més d'un minut! És una obra de caràcter líric i bucòlic, amb melodies amables i fluïdes on encara llegim una evident influència mozartiana.

VERA MARTÍNEZ MEHNER

Va néixer a Madrid i va estudiar a la Escuela Superior de Música Reina Sofia amb els professors Serguei Fatkoulina i Zakhar Bron, amb qui va acabar els estudis superiors a la Hochschule für Musik de Colònia. Al mateix temps va aconseguir el títol de postgraduat a Alemanya ja com a membre del Quartet Casals amb el Quartet Alban Berg.

Ha guanyat importants premis, com el primer premi i el premi especial a la millor interpretació clàssica del Concurs Internacional Kloster Schöntal (1995) i el segon premi al Concurs Internacional de violí Henry Wieniawsky de Polònia (1997). Com a membre del Quartet Casals ha guanyat dos primers premis en els concursos internacionals de Londres (2000) i Hamburg (2002) i el Premio Nacional de Música (2006).

Com a solista, ha actuat amb diverses orquestres, com l'Orquestra Simfònica de Santo Domingo, l'Orquestra de Cambra de la Escuela Superior de Música Reina Sofia, l'Orquestra simfònica de Palma de Mallorca, l'Orquestra de cambra Andrés Segovia i l'Orquestra de cambra Reina Sofia, amb directors com James Judd, Victor Pablo, Antoni Ros Marbà, Zubin Mehta i Yehudi Menuhin. Ha fet col·laboracions amb la Deutsche Kammerphilharmonie Bremen i ha tocat en concerts de música de cambra amb Gérard Caussé, Harald Schoneweg, Marta Gulyàs i Claudio Martínez Mehner. Amb el seu germà, Claudio, fa recitals de violí i piano, i com a membre del grup Funktion fa concerts de música contemporània regularment.

Des dels 18 anys és membre fundadora del Quartet Casals, amb el qual ha fet concerts a les millors sales d'Europa, Nord Amèrica, Amèrica llatina i Japó. Amb el quartet ha fet una desena d'enregistraments per al segell Harmonia Mundi. En l'actualitat, Vera Martínez Mehner és professora de violí i música de cambra a l'Escola Superior de Música de Catalunya, i també és convidada a fer classes magistrals a Europa i els Estats Units.

CLAUDIO MARTÍNEZ MEHNER

Va néixer a Bremen (Alemanya) l'any 1970. Va iniciar la seva educació musical al Real Conservatorio de Música de Madrid amb els professors Amparo Fuster, Pedro Lerma i Joaquín Soriano, on va combinar els estudis i les seves activitats com a violista a la Joven Orquesta Nacional de España, i com a violinista i clavecinista a l'Orquesta de cámara del Colegio Alemán de Madrid. Va completar els seus estudis al Conservatori Txaiovski de Moscou, a la Escuela de Música Reina Sofia de Madrid, a la Hochschule für Musik Freiburg, a Alemanya, a la Fondazione per il Pianoforte de Como, a Itàlia, i al Peabody Conservatory de Baltimore, on va estudiar principalment amb Dmitri Bashkirov, Vitalij Margulis i Leon Fleisher.

Ha assistit a classes magistrals de Murray Perahia, Fou Ts'ong, Dietrich Fischer-Dieskau i Mstislav Rostropovich. Va ser finalista del Concurso Internacional de Piano de Santander i ha guanyat primers premis en concursos internacionals com ara el Fundació Chimay de Bèlgica, Pilar Bayona de Saragossa i Dino Ciani de Milà. L'any 1992 va rebre de mans de Sa Majestat la reina Sofia el Diploma a l'alumne més excel·lent de la seva càtedra.

La seva activitat com a solista l'ha portat per tot Europa, Estats Units, Rússia, Amèrica Central, Corea i Japó amb orquestres com les filharmòniques de Munic, Moscou, Praga i del Teatro alla Scala, la Scottish Chamber Orchestra, la Radio Svizzera Italiana, la Norddeutsche Rundfunk i la majoria de les orquestres espanyoles. Ha estat professor assistent de la Escuela de Música Reina Sofia de Madrid amb Dmitri Bashkirov. A més, ha estat catedràtic interí dels conservatoris de Salamanca i d'Aragó i a la Escuela Katarina Gurska.

Actualment és professor a les escoles superiors de música de Basilea i de Colònia. També imparteix cursos a tot Espanya, Europa, Àsia i Estats Units.

MISCHA MAISKY & OCM

Un dels intèrprets més cèlebres del violoncel
en un concert d'excepció

Dissabte, 30 de gener

A les 20.30 h

Sala 2 Joaquim Maideu

Mischa Maisky, violoncel
Orquestra Simfònica Camera Musicae
Tomàs Grau, director

Programa
Richard Wagner (1813-1883):
Idil·li de Siegfried, WWV 103

Antonín Dvorák (1841-1904):
Concert per a violoncel i orquestra, op. 104

Del 1892 al 1895 Antonín Dvorák va viatjar als Estats Units convidat per Jeannette Thurber. La fundadora del Conservatori de Nova York va pensar en ell per fer-se càrrec de la direcció d'aquesta institució. Durant aquella estada va escriure un dels concerts per a violoncel més coneguts del repertori per a aquest instrument; dedicat al solista Hanuš Wihan, que finalment va estrenar Leo Stern sota la batuta del mateix compositor. En aquell moment era freqüent el reaprofitament de material: al segon moviment es pot escoltar *Lass' mich allein*, un *lied* que el mateix Dvorák va escriure anys abans.

El 25 de desembre de 1870 Richard Wagner va despertar la seva dona Cosima amb una nova música. Era el seu regal d'aniversari, una composició per a orquestra anomenada *L'Idil·li de Siegfried*. Aquest regal d'aniversari era, a més, una manera de celebrar el naixement del seu fill Siegfried. La partitura va ser publicada l'any 1878 i, en aquell moment, el que Wagner en principi havia concebut com una música de caràcter familiar es va convertir en un regal per a tots els seus seguidors.

MISCHA MAISKY, VIOLONCEL

Mischa Maisky té la distinció de ser l'únic violoncel·lista del món que ha estudiat tant amb Mstislav Rostropovich com amb Gregor Piatigorsky. Nascut a Letònia, educat a Rússia, després de la seva repatriació a Israel, Mischa Maisky ha estat rebut amb entusiasme a Londres, París, Berlín, Viena, Nova York i Tòquio.

Com a artista exclusiu de la Deutsche Grammophon durant més de 30 anys, ha realitzat més de 35 enregistraments amb orquestres com les de Viena i Israel, la Filharmònica de Berlín, la London Symphony, l'Orchestre de París, l'Orpheus i Chamber Orchestra of Europe, entre d'altres. Els enregistraments de Maisky han tingut un gran èxit de crítica a tot el món i han estat premiats cinc vegades pel prestigiós premi Record Academy a Tòquio, tres vegades per l'Echo Deutscher Schallplattenpreis, i també pel Grand Prix du Disque a París i el Diapason d'Or de l'any, com també les cobejades nominacions al Grammy.

Veritablement un músic de fama mundial i convidat habitual a la majoria dels grans festivals internacionals, ha col·laborat amb directors com Leonard Bernstein, Carlo Maria Giulini, Lorin Maazel, Zubin Mehta, Riccardo Muti, Giuseppe Sinopoli, Vladimir Ashkenazy, Daniel Barenboim, James Levine, Charles Dutoit, Yuri Temirkanov, Mariss Jansons, Valery Gergiev i Gustavo Dudamel, i les seves col·laboracions han inclòs artistes com Martha Argerich, Radu Lupu, Nelson Freire, Evgeny Kissin, Itzhak Perlman, Lang Lang, Peter Serkin, Gidon Kremer, Yuri Bashmet, Vadim Repin, Maxim Vengerov, Joshua Bell, Julian Rachlin i Janine Jansen.

ORQUESTRA SIMFÒNICA CAMERA MUSICAE

L'Orquestra Simfònica Camera Musicae (OCM), fundada l'any 2006, ha gaudit d'una gran rebuda per part del públic per la seva tasca de divulgació de la música clàssica en sectors molt diversos, en què presta una atenció especial al públic melòman i jove. Ha actuat en sales com el Palau de la Música Catalana, el Gran Teatre del Liceu, l'Auditori de Barcelona, l'Auditorio Nacional de Música de Madrid, l'Auditorio de Saragossa, el Palacio Euskalduna de Bilbao, el Palau de les Arts de València i l'Auditorio Víctor Villegas de Múrcia, entre d'altres. L'OCM desplega les seves temporades de concerts de producció pròpia a Barcelona, Tarragona i Lleida.

Des del seus inicis, Tomàs Grau n'és el director titular i artístic, i des de la temporada 2017-18 el mestre Salvador Mas n'és el principal director convidat, rol que abans van exercir Jordi Mora i José Rafael. Pascual Vilaplana. L'OCM va iniciar la temporada 2009-10 el seu projecte de residència a l'Auditori del Tívoli del Vendrell, vigent en l'actualitat.

L'Orquestra Simfònica Camera Musicae ha col·laborat amb directors com Antoni Ros Marbà, Edmon Colomer, Rinaldo Alessandrini, Gábor Takács-Nagy, Marzio Conti, John Rutter, Josep Caballé Domenech, Virginia Martínez, Salvador Brotons, Diego Martin-Etxebarria i Massimo Spadano; i solistes com Stephen Kovacevich, Sabine Meyer, Steven Isserlis, Patricia Kopatchinskaja, Roberto Alagna, Gautier Capuçon, Mark Padmore, Alexander Melnikov, Seong-Jin Cho, Alice Sara Ott, Sayaka Shoji, Albrecht Mayer, Clara-Jumi Kang, Ainhoa Arteta, Asier Polo, Leticia Moreno, Pablo Ferrández, Judith Jáuregui, Albert Guinovart o Rafael Aguirre, entre d'altres.

Tot i que la seva activitat es duu a terme principalment a Catalunya, l'OCM també actua de manera periòdica arreu de l'Estat espanyol i ha fet gires de concerts a Alemanya, Suïssa i la República Txeca. Ha enregistrat, entre d'altres, els discs *Die Romantische Seele*, *Alba Eterna*, *Tempesta esvaïda*, *Un conte de Nadal* i *Mediterráneo*.

TOMÀS GRAU, DIRECTOR

Director inspirat, fiable i creatiu, les seves lectures musicals són sinceres i imaginatives, amb un toc de genialitat. Líder nat i gran motivador, projecta en els seus intèrprets una gran capacitat de transmetre l'amor per la música i els valors de la feina ben feta, fent èmfasi en l'esforç, la cerca de la perfecció i l'autocrítica per generar experiències enriquidores en el públic.

Nascut a Barcelona l'any 1979, Tomàs Grau cursa els estudis musicals al Conservatori Superior Municipal de Música de la mateixa ciutat, on obté el títol de Professor Superior en Direcció de Cors, guardonat amb el Premi d'Honor, l'any 2003. Prossegueix els seus estudis de direcció a l'Escola Superior de Música de Catalunya, on obté el Títol Superior de Direcció d'Orquestra amb les màximes qualificacions, l'any 2007. Complementa la seva formació en els Wiener Meisterkurse 2006 i 2007, en l'especialitat de Direcció d'Orquestra.

Ha dirigit, entre d'altres, solistes de talla nacional i internacional com Patricia Kopatchinskaja, Gautier Capuçon, Sabine Meyer, Steven Isserlis, Alexander Melnikov, Seong-Jin Cho, Mark Padmore, Stephen Kovacevich, Alice Sara Ott, Sayaka Shoji, Albrecht Mayer, Clara-Jumi Kang, Asier Polo, Ainhoa Arteta, Leticia Moreno, Judith Jáuregui, Jesús Reina, Josu de Solaun i Albert Guinovart a les principals sales de concerts de Catalunya i l'Estat espanyol com el Palau de la Música Catalana, l'Auditori de Barcelona o l'Auditorio Nacional de Madrid, com també en l'àmbit internacional a la Tonhalle de Zuric.

Actualment és el director titular i artístic de l'Orquestra Simfònica Camera Musicae, i el conviden regularment a dirigir d'altres formacions, com la Stuttgarter Kammerorchester, l'Orquestra Sinfònica de la Región de Murcia, l'Orquestra de Córdoba, l'Orquestra Sinfònica de Burgos, l'Orquestra Nacional Clàssica d'Andorra, la Jove Orquestra Simfònica de Barcelona, l'Orquestra Sinfònica Vigo 430, la Camerata Internacional de Barcelona, l'Orquestra Academia Galamian i la Camerata Eduard Toldrà, entre d'altres.

Entre els seus compromisos més immediats destaca dirigir solistes com Ivo Pogorelich, Maria João Pires, Mischa Maisky, Midori, Paul Lewis, Alexei Volodin i Pablo Sáinz Villegas.

GRIGORY SOKOLOV, PIANO

Un pianista tan singular com extraordinari

Dissabte, 13 de març

A les 20 h

Sala 1 Ramon Montanyà

Grigory Sokolov, piano

Programa

Frédéric Chopin (1810- 1849)

Quatre poloneses:

Do sostingut menor op. 26 núm. 1

Mi bemoll menor op. 26 núm. 2

Fa sostingut menor op. 44

La bemoll major op. 53

Sergei Rakhmàninov (1873-1943)

Deu preludis op. 23

1. *Largo (Fa sostingut menor)*

2. *Maestoso (Si bemoll major)*

3. *Tempo di minuetto (Re menor)*

4. *Andante cantabile (Re major)*

5. *Alla marcia (Sol menor)*

6. *Andante (Mi bemoll menor)*

7. *Allegro (Do menor)*

8. *Allegro vivace (La bemoll major)*

9. *Presto (Mi bemoll menor)*

10. *Largo (Sol bemoll major)*

Avui dissabte, 13 de març, a les 8 del vespre, el pianista rus Grigory Sokolov actua a L'Atlàntida.

És un dels pianistes més emblemàtics del moment actual. Va néixer a St. Petersburg l'any 1950, i el 1966 va guanyar el concurs Txaikovski, amb un tribunal presidit per Emil Gilels.

Amb una tècnica precisa i impecable que li permet obtenir una gamma tímbrica impressionant, Sokolov fa una lectura absolutament respectuosa i intel·ligent de les partitures i sotmet les obres a una reflexió constant, amb la qual cosa aconsegueix fer unes interpretacions clares i lúcides, però al mateix temps totalment expressives, on no hi queda cap detall per explicar, d'una manera pràcticament perfecta. La seva interpretació és molt sincera, i al mateix temps absolutament detallista, i transmet amb naturalitat la seva estima per les obres que toca.

Però, a banda d'aquest treball tan minuciós, en els concerts sap combinar aquest rigor amb l'espontaneïtat del moment, i també aprofita els valors de l'instrument i l'acústica amb què es troba. Acostuma a treballar unes quantes hores, de vegades dies, amb l'instrument que tocarà i en va anotant totes les particularitats per treure'n tot el profit possible durant el concert. Li agrada més compartir la música en directe que fer gravacions, bona part de les quals estan justament enregistrades en directe.

Té el compromís de portar la música en la seva màxima dimensió a tot arreu on va, i en els concerts ho dona tot de si mateix, tant si es tracta de sales importants com si actua en llocs més petits.

El programa és absolutament interessant, amb *Quatre poloneses* de Chopin i amb els *Deu preludis*, op. 23 de Rakhmàninov.

Tot fa pensar que en el seu pas per Vic, aquest poeta musical ens oferirà una vetllada inoblidable.

Vagi per endavant el meu agraïment a les persones que ho han fet possible.

Joan Rubinat

GRIGORY SOKOLOV

La naturalesa única i irreplicable de la música feta actualment és fonamental per entendre la bellesa expressiva i l'honestat convincent de l'art de Grigory Sokolov. Les interpretacions poètiques del pianista rus, que cobren vida amb una intensitat mística en la interpretació, sorgeixen del coneixement profund de les obres del seu ampli repertori. Els seus programes de recitals van des de transcripcions de polifonia sagrada medieval i obres de Byrd, Couperin, Rameau o Froberger, fins a música de Bach, Beethoven, Schubert, Schumann, Chopin, Brahms i composicions històriques del segle XX de Prokofiev, Ravel, Scriabin, Rachmaninoff, Schoenberg i Stravinsky. És àmpliament reconegut entre els pianòfils com un dels millors pianistes actuals, un artista universalment admirat pel seu perfil visionari, la seva espontaneïtat fascinant i la seva devoció inflexible per la música.

Grigory Sokolov va néixer a Leningrad (actual Sant Petersburg) el 18 d'abril de 1950. Va començar a tocar el piano als cinc anys i, dos anys després, va començar a estudiar amb Liya Zelikhman a l'Escola Especial Central del Conservatori de Leningrad. Va fer classes amb Moisey Khalfin al Conservatori de Leningrad i va oferir el seu recital de debut a Leningrad el 1962. El prodigiós talent de Sokolov es va reconèixer el 1966 quan, als 16 anys, es va convertir en el músic més jove en rebre la Medalla d'or al Concurs de piano Internacional Txaikovski a Moscou. Emil Gilels, president del jurat del Concurs Txaikovski, posteriorment va defensar el treball de Sokolov.

La dècada de 1970, mentre Grigory Sokolov feia gires de concerts importants als Estats Units i al Japó, el seu art va evolucionar i madurar fora del centre d'atenció internacional. Els seus enregistraments en directe de l'època soviètica van adquirir un estatus gairebé místic a occident, evidència d'un artista que alhora és totalment individual, com cap altre, però alimentat pel ric sòl de la tradició russa de tocar el piano. Després del col·lapse de la Unió Soviètica, Sokolov va començar a aparèixer a les principals sales de concert i festivals d'Europa. Va actuar extensament com a solista amb orquestres d'alt nivell i va treballar, entre d'altres, amb la Filharmònica de Nova York, la Royal Concertgebouw Orchestra Amsterdam, la Philharmonia de Londres, la Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks i la Munich Philharmonic, abans que decidís centrar-se exclusivament en fer recitals. Sokolov fa uns setanta concerts cada temporada, s'endinsa del tot en un sol programa i fa gires arreu d'Europa.

A diferència de molts pianistes, Sokolov té un gran interès pel mecanisme i la configuració dels instruments que toca. Passa hores explorant-ne les característiques físiques, consultant i col·laborant amb els tècnics de piano per aconseguir els seus requisits ideals. "Calen hores per entendre el piano, perquè cada un té una personalitat pròpia i toquem junts", explica. L'associació entre artista i instrument és molt important per al flux de les idees musicals de Sokolov. En reduir l'ús del pedal de sosteniment, ho evoca tot, des de les gradacions tonals i de textura més subtils fins als contrastos de so més audaços a través de la brillantor pura del seu treball amb els dits. La crítica sol destacar la seva estranya habilitat per articular veus individuals dins d'una complexa textura polifònica i projectar línies melòdiques sense fissures.

El carismàtic art de Grigory Sokolov té el poder de cultivar la concentració necessària perquè el públic contempli fins i tot les composicions més familiars des de noves perspectives. Als recitals, atrau els oients a una relació propera amb la música, que transcendeix els assumptes d'exhibició superficial i espectacle per revelar un significat espiritual més profund. L'art de Sokolov es basa en uns fonaments sòlids de la seva personalitat única i la seva visió individual.

L'any 2014, Sokolov va signar un contracte exclusiu amb Deutsche Grammophon i el gener de 2015 es va llançar el seu primer àlbum, un recital sensacional enregistrat en directe al Festival de Salzburg el 2008. El contingut del conjunt de doble disc reflecteix l'amplitud i la profunditat del seu repertori, amb dues sonates de Mozart, 24 Preludis Op. 28 de Chopin i peces *encore* de J. S. Bach, Chopin, Rameau i Scriabin. A l'àlbum Recital de Salzburg de Sokolov el va seguir el gener de 2016 el llançament d'un segon conjunt de dos discos, *Sokolov Schubert / Beethoven*. Aquest darrer inclou el *Four Impromptus D 899* de Schubert i *Three Piano Pieces D 946*, enregistrat en directe a la Filharmònica de Varsòvia el 2013, i la sonata per a piano núm. 29, *Hammerklavier*, de Beethoven, enregistrada a la presentació al Festival de Salzburg el 2013. El tercer àlbum de DG de Sokolov, llançat el març de 2017, presenta la seva selecció personal de dues presentacions de concerts en directe: el *Concert per a piano de Mozart en La major K488* i el *Concert per a piano núm. 3* de Rachmaninov, el primer enregistrat la Setmana de Mozart de Salzburg el 2005, el darrer a BBC Proms el 1995. Aquests enregistraments històrics d'arxiu s'emetran juntament amb el DVD de la pel·lícula documental de Nadia Zhdanova *A Conversation That Never Was*, un retrat revelador de Sokolov basat en entrevistes amb amics i companys del pianista i il·lustrat amb imatges inèdites d'arxius privats.

15 d'octubre de 2020
ccma.cat (324)

Grigori Sokolov i Mischa Maisky encapçalen el cartell de la desena edició del cicle Grans Concerts de Vic

15/10/2020 - 15:39

ACN Vic.-L'Atlàntida de Vic celebra deu anys de la proposta Grans Concerts amb la programació d'un seguit d'actuacions que tindran lloc entre el 2020 i el 2021. Els dos grans noms que encapçalen la programació són el pianista Grigori Sokolov (13 de març 2021) i la violoncel·lista Mischa Maisky (30 de gener 2021). Altres propostes que es podran escoltar a l'Atlàntida de Vic seran el duet format pels germans Vera i Claudio Martinez Mehner (31 d'octubre 2020), que interpretaran peces de Beethoven; i també s'han programat concerts de nous talents de la música clàssica com el bariton manlleuenc Ferran Albrich, acompanyat per la pianista Carmen Santamaría (17 d'octubre 2020).

D'altra banda, l'Atlàntida de Vic, amb motiu del 250è aniversari del naixement de Beethoven, també acollirà un projecte educatiu per apropar la música d'aquest compositor als estudiants de Secundària. Es tracta de 'Beethoven en moviment', un projecte participatiu que treballa la música de Beethoven a partir del moviment i l'expressió corporal. El projecte es durà a terme durant la tardor de 2020 amb alumnes de 1r o 2n d'ESO a les instal·lacions de l'Atlàntida.

15 d'octubre de 2020
aldia.cat

Grigori Sokolov i Mischa Maisky encapçalen el cartell de la desena edició del cicle Grans Concerts de Vic

Les propostes es podran sentir a l'Atlàntida entre els mesos d'octubre de 2020 i març de 2021.

Google

ACN

Vic.-L'Atlàntida de Vic celebra deu anys de la proposta Grans Concerts amb la programació d'un seguit d'actuacions que tindran lloc entre el 2020 i el 2021. Els dos grans noms que encapçalen la programació són el pianista Grigori Sokolov (13 de març 2021) i la violoncel·lista Mischa Maisky (30 de gener 2021). Altres propostes que es podran escoltar a l'Atlàntida de Vic seran el duet format pels germans Vera i Claudio Martínez Mehner (31 d'octubre 2020), que interpretaran peces de Beethoven; i també s'han programat concerts de nous talents de la música clàssica com el baríton manlleuenc Ferran Albrich, acompanyat per la pianista Carmen Santamaria (17 d'octubre 2020).

D'altra banda, l'Atlàntida de Vic, amb motiu del 250è aniversari del naixement de Beethoven, també acollirà un projecte educatiu per apropar la música d'aquest compositor als estudiants de Secundària. Es tracta de 'Beethoven en moviment', un projecte participatiu que treballa la música de Beethoven a partir del moviment i l'expressió corporal. El projecte es durà a terme durant la tardor de 2020 amb alumnes de 1r o 2n d'ESO a les instal·lacions de l'Atlàntida.

16 d'octubre de 2020
El9nou · Secció: Cultura · Pàgina: 32

EL 9 NOU Octubre, 16 d'octubre de 2020 35

El barbon mallorquí Ferran Alberich oferirà dissabte la primera de les quatre actuacions previstes

Els Grans Concerts de L'Atlàntida encaren la temporada dels 10 anys

Vic
Després de l'Atlàntida i dels anys dels Grans Concerts. El cicle de música clàssica va iniciar gairebé al mateix temps que el nou teatre i auditori de Vic com a aposta que li donés una diferència respecte a altres equipaments escènics del país, i arriba a la desena temporada amb un programa de quatre concerts que comencen aquest dissabte. L'objectiu continua essent el mateix que al principi, és a dir, que passin per l'escenari "música que es mouen en el circuit internacional sense descartar els catalans", diu Montse Carllà, directora general de la Fundació L'Atlàntida. Marant al futur, i amb la continuïtat del suport de la Fundació Puig-Puig, es fixa com a objectiu "donar veu a la creativitat" amb produccions pròpies, vocar el cicle a la formació de l'EMV (Escola de Música i

La presentació dels Grans Concerts, amb la pantalla en es recullen alguns de les lletres de les ones escèniques americanes

Conservatori de Vic) i continuar donant suport "al talent nacional", a més d'establir acords amb altres festivals i equipaments que treballin en el mateix àmbit.

En aquesta temporada el

cicle "tornarà a l'esquema del seu inici" per dividir-se en dues parts, una aquesta tardor i una altra a la primavera. La veu del barbon mallorquí Ferran Alberich serà la que obrirà les actuacions

aquest dissabte a 2/4 de 9 del vespre, amb l'acompanyament al piano de Carme Santamaría i un programa integrat en la primera part per l'òpera de Beethoven, Schubert i Strauss, i en la

segona per un viatge musical per compositors catalans i francesos del segle XX: Maurice Ravel, Edvard Grieg i, en especial, Robert Schumann. El següent concert del cicle, el dia 30 d'octubre, reunirà Vera Martínez, violinista del Quartet Casals, amb el seu germà Claudiu, pianista. Una reunió familiar molt poc habitual a l'escenari, "un concert que hem programat moltíssims", explica Ramon Ferrer, programador de L'Atlàntida.

Grigori Sokolov, per a molts el millor del món, serà a Vic

Atlàntida. Per a principis de 2021, si la pandèmia ho permet, es reserven els dos concerts internacionals: el del violoncel·lista rus Misha Maisky amb l'orquestra catalana Camerata Música, i el de Grigori Sokolov, l'estrella d'aquest cicle del desè aniversari. "Volem portar el millor del món", diu Ferrer. I per a molts entesos, aquest pianista rus que convertirà cada un dels seus concerts en una experiència gairebé transcendental ho és en el seu instrument. Actuarà a l'escenari de L'Atlàntida el dia 13 de març.

Josep M. Diéguez estrena divendres l'obra 'Ambre'

Vic El llac gros és el símbol que centra l'obra 'Ambre', un text del dramaturg vigatà Josep M. Diéguez que ell mateix ha dirigit i que s'estrena a L'Atlàntida aquest divendres (24 de 9 vespre). En clau de comèdia, Diéguez parla de la divinitat que afecta els catalans, segons alguns. Una divinitat simbolitzada en els llacs. L'espectador serà introduït als personatges que participen en una trobada familiar sobre la qual l'autor no vol donar detalls, amb la idea d'entendre "qui hi ha de cert". 'Ambre' és un color proper al groc, i amb això Diéguez vol expressar els "matons" que es donen en qualsevol situació (com aquesta, "Ara molts que diuen el llac gros ja no el portem, i primer alguns l'hem carregat per la bandera negra, però l'obra és del moment dels llacs"). Però fa pocs dies, per la festa de la Mercè, el vigatà i regidor del PP de Barcelona, Josep Rius, es va dedicar a treure els llacs que hi havia durant l'apuntament de la capital. "Li vam donar les gràcies a Twitter per fer-nos propi", explica Diéguez. L'obra de Josep M. Diéguez, de Seva, l'acompanya en el repertori al costat de Pau Miquel, Enric Barba, Lluís Miquel i Iris Rius. A la fotografia, tot l'equip de l'obra acompanyat aquest dijous a L'Atlàntida. J.V.

'El pare de la núvia', una comèdia feta a la mida de Joan Pera

Vic L'últim cap de setmana que es viurà a L'Atlàntida s'acabarà dissabte a les 4 de la tarda amb la comèdia 'El pare de la núvia', una obra a la mida de l'actor Joan Pera, que la protagonitzarà al costat de Mafre Gil i Pep Sala. Joan Pera, que ha escrit el text amb Hector Claramunt, ha dirigit aquest musicalitzat en que Pera interpreta el paper d'un pare que, el dia abans de casar la filla, descobreix que la mare de la noia va ser una dona antiga amant.

Conseguirà Teatre presenta
Ambre
TEATRE Programat a conjunt de Teatres d'Europa - recordatori de
Divendres, 23 d'octubre, a les 9 del vespre
Preu: 10 € amb què
17 € a taquilla des d'una hora abans
Durada: 1 h. 45 min.

cirvianum
TEATRE TEATRO
www.cirvianum.com

La Caja Blanca (València) presenta
Desgel
DANÇA la part de 5 anys - públic famílies
Dissabte, 24 d'octubre, a les 8 de la tarda
Preu: 3 € anticipada
10 € a taquilla des d'una hora abans
Durada: 45 min.

cirvianum
TEATRE TEATRO
www.cirvianum.com

16 d'octubre de 2020
naci digital.cat

Grigori Sokolov i Mischa Maisky, caps de cartell de la desena edició dels Grans Concerts de l'Atlàntida

Les propostes es podran sentir entre els mesos d'octubre de 2020 i març de 2021

Durant la roda de premsa de l'Atlàntida | Atlàntida

L'Atlàntida de Vic (<https://atlantidavic.cat/ca>) celebra deu anys de la proposta Grans Concerts amb la programació d'un seguit d'actuacions que tindran lloc entre el 2020 i el 2021. Els dos grans noms que encapçalen la programació són el pianista Grigori Sokolov (13 de març 2021) i la violoncel·lista Mischa Maisky (30 de gener 2021).

Altres propostes que es podran escoltar a l'Atlàntida de Vic seran el duet format pels germans Vera i Claudio Martínez Mehner (31 d'octubre 2020), que interpretaran peces de Beethoven; i també s'han programat concerts de nous talents de la música clàssica com el baríton manlleuenc Ferran Albrich, acompanyat per la pianista Carmen Santamaría, aquest dissabte 17 d'octubre.

D'altra banda, l'Atlàntida de Vic, amb motiu del 250è aniversari del naixement de Beethoven, també acollirà un projecte educatiu per apropar la música d'aquest compositor als estudiants de Secundària.

Es tracta de "Beethoven en moviment", un projecte participatiu que treballa la música de Beethoven a partir del moviment i l'expressió corporal. El projecte es durà a terme durant la tardor de 2020 amb alumnes de 1r o 2n d'ESO a les instal·lacions de l'Atlàntida.

Consulta tota la programació dels Grans Concerts (https://atlantidavic.cat/grans-concerts-vic_3533?view=grid&search=&month=2020-10&productionType=all&dates=upcoming)

rival de Jazz de Vic ha coincidit amb l'inici dels Grans Concerts a L'Atlàntida i del cicle d'Amics de la Música de Manlleu, entre altres activitats.

El baríton manlleuenc va oferir un concert de 'lieder' i un record a Robert Gerhard

En dos artístes van sortir a l'escenari amb molta seguretat. Les primeres peces ja van sonar en rabele, la qual cosa ja els anunciava un Gran Concert. En res i per res van desautoritzar inaugurar un cicle que ha assolit ja, en els seus 10 primers anys de vida, un gran prestigi.

La política d'abonaments amb descompte i entrades reservades "a col·lectius amb risc d'exclusió social i altres amb els quals hem entrat en contacte" garanteix l'accessibilitat social del cicle, que des del principi compta amb el mecenatge de la Fundació Puig Porret. Les arrades prèvies als concerts formen part del que Castlà defineix com a accessibilitat cultural, per formar el públic no expert en clàssica. En el futur, entre altres objectius, es vol enfortir el vincle del cicle amb el programa curricular de l'EMViv (Escola de Música i Conservatori de Vic).

20 d'octubre de 2020
el9nou.cat

Redacció 20-10-2020 10:57 0

El pianista, Grigori Sokolov, i el violoncel·lista, Mischa Maisky, actuaran a l'Atlàntida dins el programa de Grans Concerts

Toni Carrasco (Foto: Toni Carrasco).- El passat dijous es va presentar dalt de l'escenari del teatre Atlàntida de Vic la nova temporada de Grans Concerts i el Beethoven en moviment, tot coincidint amb el desè aniversari de la seva creació.

Entre altres noms de renom internacional cal destacar les actuacions el 13 de març del millor pianista del món el rus Grigori Sokolov i el 30 de gener del millor violoncel·lista del món, deixeble de Rostropovitx, l'israelià Mischa Maisky. També hi actuaran Vera Martínez i Claudi Martínez, el pròxim 30 d'octubre. El cicle ja va començar aquest dissabte amb el baríton manlleuenc Ferran Albrich, que va actuar acompanyat de la pianista Carme Santamaria tot interpretant peces de Beethoven, Schubert, Strauss, Gerhard, Toldrà i Ravel.

Durant l'acte de presentació es va donar a conèixer el projecte participatiu Beethoven en moviment, adreçat a estudiants de secundària, tot coincidint amb el 250è aniversari del naixement del conegut músic austríac. Un projecte que es portarà a terme aquest novembre amb la participació de set centres educatius de la ciutat. Un treball conjunt que clourà amb l'edició d'una peça audiovisual que s'estrenarà a la Sala 4, la nova sala de L'Atlàntida de format exclusivament digital.

En la presentació hi foren present Anna Maria Carbonell, presidenta de la Fundació Institució Puig-Porret; la regidora de Cultura, Susagna Roura; la regidora d'Educació i Joves, Elisabeth Franquesa; Montse Catllà, directora general de la Fundació Atlàntida; Ramon Ferrer, cap de programació de l'Atlàntida i Marta Crespi, programadora.

S'ha recordat els deu anys de Grans Concerts que hi han permès gaudir a la ciutat de Vic de músics de primer nivell com Robert King, Philippe Herreweghe i el Collegium Vocale Gant, el Quartet Casals, Maria João Pires, Montserrat Caballé, René Jacobs, Arcadi Volodos, Akademie für Alte Musik Berlin, l'Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu, Ton Koopman, Jordi Savall, Ute Lemper, Ainhoa Arteta, Eliso Virsaladze, Academy of Ancient Music, Jean-Guihen Queyras amb Alexandre Tharaud, Xavier Sabata i Khatia Buniatishvili entre d'altres.

L'Atlàntida enceta aquesta nova etapa, clarament, amb una programació farcida de singularitat artística i ambició educativa.

19 de febrer de 2021
scherzo.es

Grigory Sokolov, nueva gira por España

Es probablemente el pianista clásico que con más asiduidad ha visitado nuestro país en las dos últimas décadas, y es con toda seguridad uno de los más queridos por el público español. Por mucho que Grigory Sokolov sea a estas alturas una presencia habitual y recurrente en las programaciones, sus recitales siguen levantando una enorme expectación.

En los próximos días, el pianista ruso ofrece una serie de recitales que arrancará el próximo 21 de febrero en Valencia (el concierto tendrá lugar en el Auditori del Palau de Les Arts debido al cierre del Palau de la Música) y tocará luego las ciudades de Sevilla (Teatro de la Maestranza, día 23), Bilbao (Sociedad Filarmónica, día 25), Oviedo (Auditorio Príncipe Felipe, día 27) y Madrid (Auditorio Nacional, 1 de marzo) dentro del Ciclo de Grandes Intérpretes de la Fundación Scherzo.

Unos días más tarde, Sokolov protagonizará otros dos recitales en Vic (L'Atlàntida, 13 de marzo) y en Barcelona (día 15), donde se presentará en el Palau de la Música Catalana por decimocuarto año consecutivo.

Sokolov ofrecerá en todas estas citas un mismo programa conformado por cuatro polonesas de Chopin (*op. 26 n.º 1 y 2, op. 44 y op. 53*) y los *10 Preludios op. 23* de Rachmaninov.

25 de gener de 2020
ritmo.es

Mischa Maisky y la Orquesta Simfònica Camera Musicae (OCM) en el Palau de la Música

25/01/2021

La Orquesta Simfònica Camera Musicae invita Mischa Maisky para interpretar el Concierto para violonchelo y orquesta de Dvořák.

Mischa Maisky, un músico de fama mundial e invitado habitual en la mayoría de los grandes festivales internacionales y artista exclusivo de la Deutsche Grammophon.

Presentamos uno de los conciertos románticos más queridos del repertorio, el Concierto para violonchelo de Dvořák.

La OCM dirigida por Tomás Grau interpretará *El idilio de Sigfrido* de Richard Wagner.

Eclipsión romántica

La OCM continúa las celebraciones de su 15 aniversario, invitando a uno de los instrumentistas más destacados y aclamados de su generación, el violonchelista **Mischa Maisky**. Colaborador habitual de las mejores orquestas del mundo y reconocido mundialmente por su **digitación virtuosa, ágil fraseo y elegante musicalidad**, Maisky interpretará el brillante *Concierto para violonchelo* de Dvořák, obra de la que es absoluta referencia.

Para completar el programa, la **OCM** bajo la dirección de **Tomás Grau**, ofrecerán una de las piezas sinfónicas más inspiradas de **Wagner**, *El idilio de Sigfrido*. Una obra originalmente escrita para el ámbito privado -fue un regalo de cumpleaños del compositor para su mujer Cósima- donde Wagner muestra, con total sinceridad, su alma más lírica y emotiva.

Echo Deutscher Schallplattenpreis, Grand Prix du Disque en París y Diapason de Oro del Año, así como las codiciadas nominaciones al Grammy.

Músico de fama mundial, Maisky es invitado habitual en la mayoría de los grandes festivales internacionales, ha colaborado con directores como Leonard Bernstein, Carlo Maria Giulini, Lorin Maazel, Zubin Mehta, Riccardo Muti, Giuseppe Sinopoli, Vladimir Ashkenazy, Daniel Barenboim, James Levine, Charles Dutoit, Yuri Temirkanov, Mariss Jansons, Valery Gergiev y Gustavo Dudamel, y sus colaboraciones han incluido artistas como Martha Argerich, Radu Lupu, Nelson Freire, Evgeny Kissin, Itzhak Perlman, Lang Lang, Peter Serkin, Gidon Kremer, Yuri Bashmet, Vadim Repin, Maxim Vengerov, Joshua Bell, Julian Rachlin y Janine Jansen.

www.intermusica.co.uk/artist/Mischa-Maisky

Sobre Tomás Grau, director

Director inspirado, fiable y creativo, sus lecturas musicales son sinceras e imaginativas, con un toque de genialidad. Líder nato y gran motivador, proyecta en sus intérpretes una gran capacidad de transmitir el amor por la música y los valores del trabajo bien hecho, haciendo énfasis en el esfuerzo, la búsqueda de la perfección y la autocrítica para generar enriquecedoras experiencias en el público.

Nacido en Barcelona en 1979, Tomás Grau realiza los estudios musicales en el Conservatorio Superior Municipal de Música de la misma ciudad, donde obtiene el título de Profesor Superior en Dirección de Coros, galardonado con el Premio de Honor, en 2003, prosigue sus estudios de

[Segueix a la pàgina següent >](#)

Información práctica

Este programa se presentará hasta tres veces, el **viernes 29 de enero**, a las 20:00 h de la noche, en el **Teatre Tarragona**, el **sábado 30 de enero** a las 20:00 h en **L'Atlàntida de Vic**, y el **domingo 31 de enero**, a las 17:30 h, en el **Palau de la Música Catalana** de Barcelona.

Las entradas para los conciertos de la OCM en el Teatre Tarragona se pueden adquirir tanto en las webs tarracosicket.cat y orquestracameramusicae.com como en las Taquillas del Teatre Tarragona (en los horarios habituales) y tienen un precio de 25 €.

Las entradas para los conciertos de la OCM en L'Atlàntida de Vic se pueden adquirir tanto en las webs orquestracameramusicae.com y atlantidavic.cat como en las Taquillas de La Atlàntida (en los horarios habituales) y tienen un precio de 34 €.

Las entradas para la temporada de conciertos en el Palau de la Música Catalana, en Barcelona, se pueden adquirir tanto en las webs orquestracameramusicae.com y palaumusicat.cat como en las Taquillas del Palau de la Música Catalana (en los horarios habituales) y tienen un precio de 28 a 56 €.

Sobre el solista y el programa

MISCHA MAISKY & OCM

El Concierto para violonchelo de Dvořák

REPERTORIO

R. WAGNER: *El Idilio de Sigfrido*, WWV 103

A. Dvořák: *Concierto para a violonchelo y orquesta*, op. 104

INTÉRPRETES

Mischa Maisky, violonchelo
Orquesta Simfónica Camera Musicæ
Tomàs Grau, director

Notas al programa

Del 1893 al 1895 **Antonín Dvořák** viajó a Estados Unidos invitado por Jeannette Thurber. La fundadora del Conservatorio de Nueva York pensó en él para hacerse cargo de la dirección de esta institución. Durante esta estancia escribió uno de los **conciertos para violonchelo más conocidos** del repertorio para este instrumento; dedicado al solista Hanuš Wihan, finalmente lo estrenó Leo Stern bajo la batuta del propio compositor. En aquel momento era frecuente el reaprovechamiento de material: el segundo movimiento se puede escuchar *Lass mich allein*, un lied que el mismo Dvořák escribió años antes.

El 25 de diciembre de 1870 **Richard Wagner** despertó a su mujer Cosima con una nueva música. Era su regalo de cumpleaños, una composición para orquesta llamada *El Idilio de Sigfrido*. Este regalo de cumpleaños era, además, una manera de celebrar el nacimiento de su hijo Sigfrido. La

dirección en la Escuela Superior de Música de Cataluña, donde obtiene el Título Superior de dirección de Orquesta, alcanzando las máximas calificaciones, en 2007. Complementa su formación en los Wiener Meisterkurse 2006 y 2007, en la especialidad de Dirección de Orquesta.

Ha dirigido, entre otros, solistas de talla nacional e internacional como Patricia Kopatchinskaja, Gautier Capuçon, Sabine Meyer, Steven Isserlis, Alexander Melnikov, Seong-Jin Cho, Mark Padmore, Stephen Kovacevich, Alice Sara Ott, Sayaka Shoji, Albrecht Mayer, Clara-Jumi Kang, Asier Polo, Ainhoa Arteta, Leticia Moreno, Judith Jauregui, Jesús Reina, Jonu de Solaun y Albert Guinóu en las principales salas de conciertos de Cataluña y España como el Palau de la Música Catalana, la Auditori de Barcelona o el Auditorio Nacional de Madrid, así como a nivel internacional en la Tonhalle de Zürich.

Actualmente es el director titular y artístico de la Orquesta Simfónica Camera Musicæ, y lo invitan regularmente a dirigir otras formaciones, como la Stuttgarter Kammerorchester, Orquesta Simfónica de la Región de Murcia, Orquesta de Córdoba, Orquesta Simfónica de Burgos, Orquesta Nacional clásica de Andorra, Joven Orquesta Simfónica de Barcelona, Orquesta Simfónica Vigo 430, Camerata Internacional de Barcelona, Orquesta Academia Galimian y Camerata Eduard Toldrà, entre otros.

Entre sus compromisos más inmediatos destaca dirigir solistas como Ivo Pogorelich, Maria João Pires, Mischa Maisky, Midori, Paul Lewis, Alexei Volodin y Pablo Sáinz Villegas.

www.tomasgrau.com

Sobre la OCM

La Orquesta Simfónica Camera Musicæ (OCM), fundada en 2006, ha gozado de una gran acogida por parte del público por su labor de divulgación de la música clásica en sectores muy diversos, prestando especial atención al público melómano y joven. Ha actuado en salas como el Palau de la Música Catalana, el Gran Teatre del Liceo, el Auditorio de Barcelona, el Auditorio Nacional de Música de Madrid, el Auditorio de Zaragoza, el Palacio Euzkalduna de Bilbao, el Palacio de las Artes de Valencia y el Auditorio Víctor Villegas de Murcia, entre otros. La OCM despiega sus temporadas de conciertos de producción propia en Barcelona, Tarragona y Lleida.

Desde sus inicios, Tomàs Grau es el director titular y artístico, y desde la temporada 2017-18 el maestro Salvador Mas es el principal director invitado, así que antes ejercieron Jordi Mora y José Rafael Pascual Vilaplana. La OCM inició la temporada 2009-10 su proyecto de residencia en el Auditorio del Tivoli El Vendrell, vigente en la actualidad.

La Orquesta Simfónica Camera Musicæ ha colaborado con directores como Antoni Ros Marbà, Edmon Colomer, Rinaldo Alessandrini, Gábor Takács-Nagy, Marzio Conti, John Rutter, Josep Caballé Domenech, Virginia Martínez, Salvador Brotons, Diego Martín-Etxebarria y Massimo Spadano; y solistas como Stephen Kovacevich, Sabine Meyer, Steven

25 de gener de 2020
ritmo.es

< Ve de la pàgina anterior

partitura fue publicada en 1878 y en ese momento, lo que Wagner en principio había concebido como una música de carácter familiar se convirtió en un regalo para todos sus seguidores.

Sobre Mischa Maisky, violonchelo

Mischa Maisky tiene la distinción de ser el único violonchelista del mundo que ha estudiado tanto con Mstislav Rostropovich como con Gregor Piatigorsky. Nacido en Letonia, educado en Rusia, después de su repatriación a Israel, Mischa Maisky ha sido recibido con entusiasmo en Londres, París, Berlín, Viena, Nueva York y Tokio.

Como artista exclusivo de la Deutsche Grammophon durante más de 30 años, ha realizado más de 35 grabaciones con orquestas como las de Viena, Israel y Filarmónica de Berlín, London Symphony, Orchestre de Paris, Orpheus y Chamber Orchestra of Europe, entre otros.

Las grabaciones de Maisky han tenido un gran éxito de crítica en todo el mundo y han sido premiadas cinco veces por el prestigioso premio Record Academy en Tokio, tres veces

Isserlis, Patricia Kopatchinskaja, Roberto Alagna, Gautier Capuçon, Mark Padmore, Alexander Melnikov, Seong-jin Cho, Alice Sara Ott, Sayaka Shoji, Albrecht Mayer, Clara-Jumi Kang, Ainhoa Arteta, Asier Polo, Leticia Moreno, Pablo Ferrández, Judith Jauregui, Albert Guinovart o Rafael Aguirre, entre otros.

Aunque realizar su actividad principalmente en Cataluña, la OCM también actúa de manera periódica en todo el estado español y ha realizado giras de conciertos en Alemania, Suiza y la República Checa. Ha grabado, entre otros, los discos Die Romantische Seele, Alba Eterna, Tormenta desvanecida, Un cuento de Navidad y Mediterráneo.

Web oficial:

www.orquestracameramusicae.com

Foto: Mischa Maisky

27 de gener de 2021
melomanodigital.com

Mischa Maisky y la OCM, homenaje a la Orquesta Pau Casals en su centenario

27/01/2021

ETIQUETADO CON: LA ATLÀNTIDA, MISCHA MAISKY, OCM, ORQUESTA SINFÓNICA CÁMERA MÚSICA E, PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, TOMÁS GRAU

La Orquesta Sinfónica Cámara Musicae invita al célebre músico Mischa Maisky para interpretar el 'Concierto para violonchelo y orquesta' de Dvorák

[Segueix a la pàgina següent >](#)

Serán tres los conciertos en los que Mischa Maisky estará como solista al frente de la **Orquesta Sinfónica Càmara Musicae (OCM)**. El viernes 29 de enero, a las 20:00h será la primera cita en el Teatre de Tarragona. La segunda y la tercera serán el sábado 30 y el domingo 31 de enero, respectivamente. Se celebrarán el sábado en L'Atlàntida de Vic y el domingo en Palau de la Música Catalana, ambas a las 17:30h.

Las entradas para el concierto en el Teatre Tarragona se pueden adquirir en la página web **tarracoticket.cat** y en las Taquillas del Teatro de Tarragona. Sus precios son de 25€

Para la cita en L'Atlàntida de Vic, están disponibles online en **atlantidavic.cat** y en las Taquillas de La Atlàntida, con un precio de 34€.

Las entradas de la temporada de conciertos del Palau de la Música Catalana de Barcelona se encuentran en **palaumusica.cat** y en taquillas del Palau de la Música

Además, las entradas para los tres acontecimientos se pueden comprar en la **web de la Orquesta Sinfónica Camera Musicae**

Mischa Maisky

Mischa Maisky es un músico de fama mundial, invitado habitual en la mayoría de los grandes festivales internacionales. Además, es un artista exclusivo de la Deutsche Grammophon. Ha realizado grabaciones con orquestas como la Filarmónica de Berlín, la London Symphony, la Orchestre de Paris, Orpheus y la Chamber Orchestra of Europe, entre otras.

Estas grabaciones han tenido un gran éxito en la crítica de todo el mundo y han recibido prestigiosos galardones. Entre estos destacan el Record Academy en Tokio, el Echo Deutscher Schallplattenpreis, el Grand Prix du Disque en París y el Diapasón de Oro del Año. También han pasado por nominaciones a los premios Grammy.

En esta ocasión, el intérprete presentará uno de los conciertos románticos más estimados del repertorio: el *Concierto para violonchelo* de Dvorak. La OCM, con Tomàs Grau al frente, completará el programa con *El Idilio de Sigfrido* de Richard Wagner.

Eclosión romántica: el programa

A través de la invitación de Mischa Maisky, uno de los instrumentistas más destacados el momento, la OCM continúa con las celebraciones de su 15 aniversario. Celebre por su digitación virtuosa, ágil fraseo y elegante musicalidad. Maisky es una indiscutible referencia del *Concierto para violonchelo* de Dvorák.

Antonín Dvorák viajó a Estados Unidos entre 1892 y 1895 para hacerse cargo de la dirección del Conservatorio de Nueva York. Durante su estancia allí escribió su *Concierto para violonchelo* dedicado al solista Hanus Wihan. La obra se consolidó como uno de los conciertos para ese instrumento más conocidos de la historia.

RECULL DE PREMSA

27 de gener de 2021
melomanodigital.com

[< Ve de la pàgina anterior](#)

Completando el programa, la OCM con Tomás Grau a la batuta, ofrecerá *El Idilio de Sigfrido*, una de la piezas sinfónicas más inspiradoras de Wagner. Originalmente escrita para ámbito privado, esta obra **fue un regalo del compositor para su mujer Còsima**. En ella, Wagner muestra su alma más lírica y emotiva con total sinceridad.

29 de gener de 2021
elperiodico.com

CLÀSICA

Mischa Maisky se estrena con la Orquesta Camera Musicae

- El aclamado violonchelista interpretará el 'Concierto para violonchelo en Si menor' de Dvorak en el Palau de la Música este domingo

CONTENIDO PATROCINADO

Mischa Maisky durante un ensayo con la Orquesta Camera Musicae este viernes en Tarragona. /
JOAN REVILLAS

[Segueix a la pàgina següent >](#)

2 Se lee en
minutos

Un artículo de
Marta Cervera

Barcelona

29 de enero del 2021,
19:30

La Orquesta Camera Musicae celebra este año su 15º aniversario con destacados conciertos como el que este domingo ofrece en el Palau de la Música Catalana con un invitado muy especial, el violonchelista Mischa Maisky (Riga, Letonia, 1948). El aclamado músico interpretará el célebre concierto de Dvorak en un programa que se completa con 'El idilio de Sigfrido', de Wagner. También lo interpretarán antes en Tarragona (Teatre Tarragona) y Vic (L'Atlàntida), el viernes y el sábado respectivamente. "Nos lo estamos pasando muy bien en los ensayos", comenta Tomàs Grau, intrépido director de esta formación privada. Esta es la segunda estrella internacional que toca con la orquesta esta temporada tras el [magnífico concierto con la pianista Maria João Pires](#). Con o sin artista invitado, lo cierto es que ahora cada concierto es especial, tanto para los artistas como para el público debido al clima creado por la pandemia. "En Europa la mayoría de conciertos son en 'streaming' y muchos se han pospuesto o cancelado. Es casi un milagro pensar que vamos a hacer tres conciertos con gente en la sala y con esta grandísima obra maestra de Dvorak", explica Maisky, que tuvo a dos grandes del violonchelo como maestros, Rostropóvich y Piatigorsky.

"Cuando tocas por primera vez con una orquesta siempre hay una energía, unas ideas y unas perspectivas nuevas. Intento ser flexible y adaptarme"

Mischa Maisky

Maisky ha grabado dos veces el 'Concierto de Dvorak' con Deutsche Grammophon. La primera, con Leonard Bernstein y la Filarmónica de Israel en 1996 y la segunda, con Zubin Mehta y la Filarmónica de Berlín en 2003. "Son dos obras completamente distintas", dice orgulloso. Señala que poder interpretarla ahora junto a una orquesta como la Camera Musicae es otra oportunidad para ampliar su visión. "Cuando tocas por primera vez con una orquesta siempre hay una energía, unas ideas y unas perspectivas nuevas. Yo intento ser flexible y adaptarme. No me gusta tocar siempre la misma versión, lo interesante es dejarte sorprender en cada interpretación". El músico, residente en Bélgica, afirma estar disfrutando cada segundo de su estancia en Tarragona, donde han preparado el concierto. **"Nadie sabe cuando volveremos a una vida normal.** Nadie es capaz de predecir qué pasará. Esta pandemia se está alargando más de lo que creíamos", comenta. Considera que sería conveniente empezar a cambiar el chip en Europa y volver a permitir contar con público en los conciertos "con todas las restricciones y medidas necesarias, por supuesto". Considera incoherente no poder tocar en su ciudad en un auditorio con determinado número de público por culpa del covid-19 pero en cambio sí poder viajar en tren o avión con todos los asientos ocupados. **"No entiendo por qué se margina así a los auditorios. Es algo a revisar".**

29 de gener de 2021

El 9 Nou - Secció Cultura - Pàg. 39

EL 9 NOU

Dimecres, 29 de gener de 2021 39

Deixeble de Rostropóvitx, se'l considera un dels millors violoncel·listes de tot el món

El violoncel de Mischa Maisky sonarà dissabte a L'Atlàntida

Vic

L'Atlàntida reprèn aquest dissabte el cicle de Grans Concerts, que el passat mes d'octubre es va haver d'interrumpir quan van entrar en vigència noves mesures de prevenció de la Covid-19. Van quedar en aquell moment dues actuacions pendents, la del violoncel·lista Mischa Maisky i la del pianista Grigori Sokolov. La primera tindrà lloc aquest dissabte a la Sala Ramon Montanyà. Serà l'únic concert d'aquest excepcional violoncel·lista, que en aquesta gira només té prevista l'actuació de Vic i una altra al Palau de la Música Catalana, aquest diumenge. "El mateix em va dir que, si no hi havia causa de força major, volia fer els dos concerts", expliquen des de L'Atlàntida. El concert tindrà lloc a les 8 del vespre, a la Sala Ramon Montanyà.

Per aquests concerts, el violoncel·lista letó ha escollit com a acompanyant l'Orquestra Camerata Música, formació nascuda l'any 2006 i que porta a terme temporades regulars de concerts al Palau de la Música Catalana, el Teatre Tarragona i l'Auditori Eusebi Guzmán de Lleida, sota la direcció del seu titular des de l'any, Tomás Grau. A Vic, interpretaran el Concert per a violoncel i orquestra op. 104 d'Antonín Dvořák, i dues peces de Maurice Ravel, la suite Daphnis et Chloé i el famós adieu, un crescendo de ritme repetitiu que és molt més que un simple exercici d'orquestració.

El violoncel·lista Mischa Maisky, que dissabte protagonitza un dels Grans Concerts de la temporada a L'Atlàntida

Grigori Sokolov continuarà els Grans Concerts al mes de març

Vic. La temporada en què se'n commemorava el desè aniversari, el cicle de Grans Concerts va quedar migpartit per les restriccions que es van imposar aquesta tardor, quan l'onada de la Covid-19 creixia imparable. De les quatre actuacions programades només en va poder dur a terme la primera, la del baríton marileurens Ferran Albreich. El concert dels germans Vera i Claudio Martínez Mehner (violí del Quartet Casals i pianista, respectivament) es va suspendre i de moment no s'ha pogut recuperar per l'agenda dels dos intèrprets. Si que s'ha pogut fer amb Mischa Maisky, per la decidida voluntat del violoncel·lista, i també amb l'altra gran figura internacional que passarà per L'Atlàntida, la del pianista Grigori Sokolov, que actuarà el proper dia 13 de març; si les condicions ho permeten.

La més gran expressivitat possible

Abel Miró

"Es un dels talents més extraordinaris de la nova generació de violoncel·listes. La seva interpretació combina poesia i exquisida delicadesa amb un gran temperament i una tècnica brillant". Així es referia Mstislav Rostropóvitx -un dels millors violoncel·listes del segle XX- al seu deixeble Mischa Maisky.

Maisky neix a Letònia l'any 1948 i es forma musicalment a Rússia. Després d'haver estat empresonat 18 mesos en un camp de treball de la Unió Soviètica, emigra a Israel, o, més exactament, es repatria; a partir d'aquest moment, inicia una fulgurant carrera artística, que l'ha portat a actuar als principals centres musicals del món: Londres, París, Berlín, Viena, Nova York, Tòquio (i ara, és clar, Vic). Ha treballat amb

pianistes com Vladimir Ashkenazy o Martha Argerich, amb la qual ha col·laborat en reiterades ocasions; ha tocat amb directors com Daniel Barenboim, Leonard Bernstein, Zubin Mehta o Giuseppe Sinopoli; amb l'Orquestra Filharmònica de Viena, l'Orquestra Filharmònica de Berlín, l'Orquestra de París, la London Symphony Orchestra, la Royal Philharmonic Orchestra o bé la Israel Philharmonic Orchestra. Alguns dels seus enregistraments més celebrats inclouen les sis suites per a violoncel de Bach (que, de moment, ha gravat tres vegades), el Cellikoncert de Haydn, els Concertos de Brahms, les Colloquies Op. 3 de Beethoven o bé l'Àllegro de Rakhmànov. En la seva carrera musical destaca l'any 2000, durant el qual va realitzar una gira mundial de més de cent concerts dedicada a Bach. Mischa Maisky és artista exclusiu de la

discogràfica Deutsche Grammophon; si algun dels lectors tingues una discogràfica, convé que sapiga que Maisky no podrà gravar per al seu segell.

No estem davant d'un producte musical, d'aquells que la indústria cultural fabrica com botifarrons. Estem davant d'un artista, com acreditaven les seves paraules: "Sempre dic que no soc el més pulcre o correcte dels violoncel·listes. Alguns són més millor que jo, però per mi això no és el més important. No m'importa com em veig o que em critin per ser imperfecte, perquè entenc buscant la major expressivitat possible". El Concert per a violoncel i orquestra op. 104 de Dvořák, que interpretarà a L'Atlàntida, és, indubtablement, una obra adreçada a un cert al·lò que des del seu punt de vista contribueix al fi de la interpretació musical: "La major expressivitat possible".

31 de gener de 2021
lavanguardia.com

ENTREVISTA

Mischa Maisky: "Rostropovich sentí envidia de mis 18 meses de cárcel en la URSS"

• El cellista letón se encuentra en Catalunya interpretando el Concierto de Dvorak con la Sinfónica Cámara Musicac

Llegado de Bélgica, donde reside, Mischa Maisky toca hoy en la Atlántida de Vic y mañana en el Palau de la Música Catalana (Hideo Shadowa)

MARICEL CHAVARRÍA
BARCELONA
30/1/2021 07:00

La Orquesta Sinfónica Cámara Musicac (OCM) no se amedrenta ante el covid e invita este fin de semana como solista nada menos que a Mischa Maisky, quien ofrecerá el fabuloso *Concierto para violonchelo* de Antonín Dvorak. A fin de guardar las distancias de seguridad, interpretarán la pieza con 52 instrumentos, tan solo ocho de cuerda menos que el mínimo que requiere la obra. El *Idilio* de *Sigfrid* de Wagner completa ese programa que se vio este viernes en Tarragona, va este sábado a la Atlántida de Vic (20 h) y domingo al Palau de la Música Catalana (17.30 h).

La etapa soviética

Compañero de pupitre de Baryshnikov en Riga, alumno de Rostropovich en Moscú, preso durante 18 meses en la URSS...

[Segueix a la pàgina següent >](#)

31 de gener de 2021
lavanguardia.com

[< Ve de la pàgina anterior](#)

Mischa Maisky (Riga, 1948), compañero de pupitre de Baryshnikov, alumno de Rostropovich en Moscú, preso durante 18 meses (por si se le ocurría seguir a su hermana hasta Israel), colaborador de Bernstein, y deudor de las grabaciones de Casals, del que asegura que tenía "un poder hipnótico" -y que le dedicó un halago curioso en una audición: "Joven, personalmente no creo que lo que ha tocado tenga nada que ver con Bach, pero lo ha hecho con tanta determinación que ha sonado muy convincente"- , es a sus 73 años un astro consagrado de la clásica, un músico de gran personalidad, templanza y sentido del humor. Y así lo refleja en conversación telefónica con este diario.

"Rostropovich hizo un chiste sobre este concierto -empieza diciendo-: 'Un día durmiendo soñaba que tocaba Dvorak y resulta que me desperté y lo estaba tocando'. Por suerte a mí eso aún no me ha pasado, no me he dormido tocándolo. Y espero que eso de estar ahora mismo en la bella Catalunya con esta obra que es un regalo para los violonchelistas no sea solo un sueño", afirma.

Un Concierto de cello con historia

La OCM y Maisky abordan la versión original, antes de que Hanuš Wihan sugiriera cambios a su amigo Antonin Dvorak

La Camera Musicae aborda la versión original de este Concierto, cuya génesis encierra en sí una historia. Resulta que Dvorak se lo dedicó en principio al cellista Hanuš Wihan, quien debía estrenarlo en Londres, aunque fue Leo Stern quien finalmente lo hizo, en marzo de 1896, bajo la batuta del propio compositor.

[Segueix a la pàgina següent >](#)

"Dvorak y Wihan eran tan amigos que el cellista se permitió proponerle cambios que llegaban incluso a la cadencia del último movimiento. Cambios que por suerte en su mayoría no sobrevivieron pues el autor estaba muy en contra -cuenta Maisky-. Si que sobrevivieron los del primer movimiento, en busca de un mayor virtuosismo y lucimiento del solista. Yo la versión original la quise tocar por una cuestión de principios, por respeto al compositor, pero he de decir que no cambia tanto. Eso sí, a los intérpretes jóvenes no se lo recomiendo porque puedes ser criticado. La gente que no sabe la historia te acusa de haber escogido 'la versión fácil'", advierte.

La filosofía del artista

"La partitura es un dogma que hay que llevar a la vida. Hay que encontrar el equilibrio entre el respeto a la pieza y la libertad de espíritu"

Maisky resume su filosofía musical con dos historias "que pueden ser contradictorias -dice- pero que yo veo complementarias". Rachmaninov tocaba el Concierto de Beethoven con un joven director que en los ensayos le pedía todo el tiempo qué preferencias tenía en la forma de abordarlo. "No soy experto en Beethoven así que... ¿por qué no lo tocamos tal y como está escrito?", le acabó espetando el pianista y compositor.

La segunda concierne a Arturo Toscanini y un Giuseppe Verdi ya muy mayor. El director le consultaba al gran compositor sobre si no en determinado pasaje no convendría tocar más acelerando, o más ritenuito en ese otro... y al final Verdi atajó: 'Arturo, está todo en la música'. "Es decir que es imposible seguir todas las indicaciones del autor, hay que leer entre líneas, entre las notas. La partitura es un dogma que hay que llevar a la vida -añade el cellista letón-. Se trata de encontrar el equilibrio entre el respeto a la pieza y la libertad de espíritu".

Inocente y en prisión

"Mi hermana había emigrado a Israel con permiso del gobierno y las autoridades debieron pensar que yo la seguiría y me arrestaron"

A usted los soviéticos le metieron en la cárcel durante año y medio sin causa aparente. ¿Tras cinco décadas fuera de Rusia, que conclusión saca aquel hecho?

No han pasado 50 años: son 48 años, dos meses y 21 días para ser exactos. Llegué a Viena camino de Israel el 7 de noviembre de 1972 a las 9.00 de la mañana y considero este mi segundo cumpleaños. Más que ser del año 48 siento que tengo 48 años. Fue un gran paso en mi vida. Mi hermana había emigrado a Israel oficialmente con permiso del gobierno y posiblemente las autoridades pensaron que yo podría seguirla una vez me hubiera sacado, al cabo de un año, el diploma en el conservatorio con Rostropovich. Ya me habían concedido un premio en el concurso Chaikovski.

[Agradecido a su destino](#)

"Al año siguiente me habría diplomado con Rostropovich; me arrestaron y no lo logré, pero tuve una mayor educación de la vida. No lo lamento"

¿Su maestro no pudo evitar que lo encarcelaran?

Si Rostropovich hubiera tenido todavía poder no se habrían atrevido a tocarme, pero la defensa que hizo del escritor Alexander Solzhenitsyn le acarrió problemas y perdió la conexión con las autoridades. A mí me hacía falta un año para acabar los estudios, me arrestaron y no conseguí el diploma, pero tuve una educación de la vida más grande. No lo lamento. Intento de manera genuina no lamentar nada de lo que sucede. Todo pasa por alguna razón. Sonará extraño pero estoy agradecido a mi destino. Porque aprendes mucho como ser humano y como músico. A Rusia vuelvo regularmente a tocar cosa que me crea una amalgama de sentimientos. Pero disfruto tocando allí, el público es maravilloso, los auditorios y las orquestas son magníficos. Y conservo recuerdos fantásticos de cuando comencé a estudiar con Rostropovich, aquello fue un privilegio increíble.

31 de gener de 2021
lavanguardia.com

[< Ve de la pàgina anterior](#)

Misha Maisky frente al Palacio de la Música hace tres años. (Colaboradora)

¿Llegó a saber qué opinaba Rostropovich al respecto?

Nos encontramos al salir yo de la cárcel y antes de que me fuera a Israel. Me dijo que sentía envidia de mi experiencia en la cárcel. De algún modo el sufrimiento le parecía algo romántico. Es algo muy típico en parte de los rusos. Y ciertamente habría estado encantado.

La envidia de Rostropovich

"De algún modo el sufrimiento le parecía algo romántico, por eso habría estado encantado de haber ido a la cárcel. Es algo muy típico en parte de los rusos"

¿Qué cree que aprendió de esta experiencia?

Lo más importante que extraje es que no puedes dar nada por sentado, que es lo que la gente hace de manera inconsciente. Ahora mismo con la pandemia la gente piensa... 'esto a mí no me puede estar pasando', pero sí.

Pero en su caso se trataba de una injusticia.

Es cierto, pero todo depende de cómo se mire. Tenían que caerme entre 3 y 8 años de cárcel, y mi abogado me dijo que sólo nos quedaba esperar que el juez hubiera dormido bien y estuviera de buen humor para conseguir la pena mínima. Y al final era tan obvio que yo era completamente inocente que el juez me impuso la mitad de tres. Tuve mucha suerte. Ya sé que para la gente de Occidente no es fácil de entender, yo me siento igual, me pregunto por qué me metieron en la cárcel si el gobierno había gastado tanto en mi educación musical. Que un año antes de diplomarte te metan en la cárcel no tiene mucho sentido. Pero bueno, por eso mismo el sistema colapsó.

[Segueix a la pàgina següent >](#)

¿Cómo recuerda su infancia en Riga?

Riga era muy europea, tenía mucha influencia cultural, pero cuando yo nací estaba muy dominada por la invasión rusa. La gente de Occidente no se da cuenta de las grandes diferencias: yo no había nacido en Rusia sino en Letonia, un país que ahora es independiente. Mis padres eran ucranianos y mi padre trabajó en Moscú después de la guerra. Yo era el único de la familia que había nacido en Letonia, donde todo ya era en ruso, la escuela, la familia.

Contradicciones del sistema

"En la URSS asimilaron a los judíos: no te permitían tu lengua o religión pero tampoco olvidar que eras distinto. En mi pasaporte mi nacionalidad era 'judío'"

Su familia era judía. ¿Recibían un trato diferenciado?

La primera vez que me llamaron ruso fue en Israel. Para los rusos yo no tenía nada que ver con Rusia. En mi documento de identidad mi nacionalidad era 'judío'. Era la típica contradicción del sistema: un día decidieron asimilar a los judíos, no te permitían aprender tu lengua, tu cultura y tu religión, pero tampoco te permitían olvidar que eras distinto. No llevábamos la estrella amarilla, pero teníamos un sello distinto en el pasaporte.

¿Recuperó su religión? ¿Se considera una persona espiritual?

Depende de lo que se entienda por espiritual. Me criaron en una sociedad atea, no sé mucho de religión ni la practico. Mi religión es la música y Bach es la biblia. Pero sí que creo que hay algo inexplicable, que yo no intentaría entender. En la URSS tenemos un chiste al respecto... En el colegio cada semana un profesor dedicaba 45 minutos a ridiculizar la creencia en Dios. Y aquella clase acababa con todos haciendo un gesto feo dedicado a Dios. Y el rincón de los judíos no lo hacíamos. "Si no hay Dios no tiene sentido hacerle esto, pero solo si acaso existe, no le hagamos enfadar".

La amistad con Baryshnikov

"No teníamos una infancia normal, los músicos pasábamos horas practicando pero lo de los bailarines como Misha era durísimo"

31 de gener de 2021
lavanguardia.com

[< Ve de la pàgina anterior](#)

¿Cómo fue su amistad con Mijail Baryshnikov? ¿Se veía que iba a ser un bailarín grandioso ya de niño?

Pasamos años compartiendo pupitre, éramos muy amigos. Hasta que a los 14 me fui a Moscú y el luego se fue a San Petersburgo. Cuando desertó en 1974 me llamó en Estados Unidos, al final no nos hemos encontrado mucho por nuestras ajetreadas carreras pero estamos en contacto y recuerdo el día de su cumpleaños, que es justamente hoy [por el jueves, 27].

Mijail Baryshnikov durante su presentación de "Letter to a man" en el Teatre Nacional de Catalunya en Barcelona, en junio del 2017 (AFP PHOTO / LLUIS GENE)

No me diga.

En la escuela artística compartíamos danza, música y canto. Éramos jovencitos pero recuerdo que todo el mundo predecía que tendría un gran futuro proque tenía un gran don como bailarín. No tenía altura para los papeles masculinos del ballet pero se las arregló para compensarlo con su talento increíble. La práctica era muy distinta para él, físicamente era durísimo pues el régimen era muy estricto. Los músicos también debíamos pasar horas y horas practicando, no teníamos una infancia normal.

¿Compartían juegos?

Yo hasta los 13 jugué quizás demasiado al fútbol pero la de la escuela especializada es una infancia muy distinta. Pero lo que hacían los bailarines era, uau, aquello era un auténtico reto. Recuerdo cuando fui al encuentro de Misha en Nueva York, en los años en que era director del American Ballet Theater, y cuando salió para ir a comer estaba completamente empapado, como si le hubieran tirado un cubo de agua por encima... La gente no sabe la disciplina que requiere, el sacrificio enorme...

[Segueix a la pàgina següent >](#)

Ha tocad o con superestrellas. ¿Se acaba teniendo otra actitud cuando los conciertos son con grandes nombres?

Hay una historia de Hemingway y Fitzgerald, que eran amigos. Y uno le dice al otro: "¿Sabes? La gente rica es muy distinta a nosotros". Y el otro le responde, "Sí, tiene mucho más dinero". Sí, esta es la gran diferencia. Y habrá músicos más o menos famosos, con más o menos dinero, con este o aquel tipo de instrumento, pero al final estamos todos tocando la misma música. Ahora bien, si comparas los más grandes intérpretes con los más grandes compositores, entonces nosotros somos insignificantes, gente que trata de tocar la gran música sin estropearla demasiado.

Tocó hora y media para Pau Casals en Jerusalén, en 1973...

Sí, dos meses antes de que muriera. Estaban él, Isaac Stern, Eugene Istomin y Schasha Schneider. Tengo fotos que lo demuestran. Lo que me dijo me lo tomé como una censura, pero me dijeron que debía tomármelo como un gran elogio... "Suena muy convincente", dijo. Luego está mi larga colaboración Bernstein, más de veinte conciertos toqué con él. Luego Radu Lupu, en Moscú 1969; y desde luego Martha Argerich, con la que llevamos 45 años siendo amigos y colegas... Y luego están Evgeni Kissin, Gidon Kremer, Janine Jansen, etc etc. He tenido mucha suerte de compartir la música con estos grandes pero me hace muy feliz tocar con orquestas jóvenes que no están necesariamente entre las top.

Las entradas para el concierto del domingo en el Palau de la Música están disponibles para suscriptores con descuentos del 20% y una oferta 2x1 para las 50 primeras localidades.

31 de gener de 2021
núvol.com

L'OCM i Mischa Maisky enlluernen L'Atlàntida de Vic

Tomàs Grau dirigeix una programació de luxe

31/01/2021

Pel seu quinzè aniversari, l'**Orquestra Simfònica Camera Musicae** s'ha fet un regal molt especial que ha volgut compartir amb tarragonins, vigatans i barcelonins durant aquest intens cap de setmana que acaba diumenge 31 amb un concert al Palau de la Música: tres actuacions amb el mite del violoncel **Mischa Maisky**.

El violoncellista Mischa Maisky (Foto: Kasskara)

[Segueix a la pàgina següent >](#)

Seria injust, però, posar el focus de la cita a L'Atlàntida de Vic de dissabte 30 de gener exclusivament en el solista, excepcional com va ser, i no començar destacant la gran solvència de l'orquestra de **Tomàs Grau**. La intel·ligent direcció d'aquest va enfocar les dues obres del programa des de perspectives radicalment diferents i igualment engrescadores. La vetllada es va iniciar amb una petita gran joia del catàleg wagnerià, el *Siegfried Idyll*, que sorprèn pel to íntim i líric, allunyat de la grandiositat i l'èpica característiques de les peces operístiques del compositor. Una partitura familiar, un present per a la seva esposa Cosima que Grau va presentar al nodrit públic de Vic amb un gran respecte pel to que, amb tota lògica, pretenia Wagner: una visió preciosista, matitzada, amb un lleuger toc elegíac però que primordialment va pivotar sobre la calma i la placidesa amb temps lents i un so clar i equilibrat. Una gran prestació dels violins i uns violoncel·les sòlids i compactes, sumats a preciosos i delicats *crescendi* rematats amb notes llanguides i evanescents per retratar la que probablement va ser una etapa feliç en la vida del compositor, feliçment casat i recent pare del petit Siegfried, que havia de continuar la nissaga.

Parlant de nissagues, Míscha Maisky no és només un instrumentista de categoria excepcional: és també l'hereu d'una "família" de cellistes que comença amb Casals, continua amb Rostopòvitx i culmina amb ell. Tots tres músics compromesos, que van patir el totalitarisme (Maisky va ser represaliat pel règim soviètic), humanistes i guiats pel far que és Bach. Parlar de Maisky és, indiscutiblement, parlar d'història viva del violoncel·le. Ara, és un violoncel·lista per tothom? Doncs per aquells que prefereixin els sons suaus i una visió amable de l'instrument, no. Al letó no li sap greu emetre sons durs, contundents i sense polir. La seva interpretació del *Concert per a violoncel·le i orquestra*, op. 104, de Dvorák va ser despietada i implacable, amb digitacions embogides, salvatge... Maisky exerceix un pes exagerat amb l'arc, especialment audible a la corda del do, que crea un so saturat, tensionat i demolidor.

La rotunditat del primer moviment va trobar la resposta adient en la direcció de Grau, que en contrast amb la poètica de la primera part del concert, va optar per una lectura rotunda i energètica, amb una fusta inspirada i un metall una mica excessiu però que van sumar a una certa sensació d'ofec i estupefacció. Certament, la visió d'un Maisky abocat sobre el violoncel·le -totalment recolzat sobre ell, amb una quantitat de pica fora de l'habitual- tocant frenèticament a la part més baixa del bateador notes i més notes sense treva i sense concessions com si fos un jove fogós i no un venerable mestre de més de 70 anys és de les que no s'obliden.

— Maisky va optar per un so menys polit però la seva perícia tècnica és equiparable a les seves ganes de comunicar —

Per bé que no va ser una versió amable, el to va passar a ser més líric i reposat durant el segon moviment. El diàleg amb alguns solistes de l'orquestra va ser constant i, per bé que cap va estar a l'alçada del mestre Maisky, es van escoltar intervencions brillantíssimes del *concertino*, la flauta i la percussió. La versatilitat del director va quedar patent amb *tutti* esplèndids que fins i tot van tapar lleugerament el convidat, tot i que en general el so va ser ben definit i net. Probablement es podria argumentar que Maisky va optar per un so menys polit, amb un *vibrato* permanent i arriscats *glissandi* però la seva perícia tècnica és equiparable a les seves ganes de comunicar i la seva personalitat abassagadora va aconseguir moments per al record.

Mischa Maisky té la virtut de fer que tot el que toca estigui viu i ens parli com si la partitura fos contemporània, o millor, com si fos eterna. És el cas del Bach que va oferir com *encore*, més escolàstic, més lleuger però igualment transcendent. Si cal cap prova que la matèria de la que estan fets els músics que fan història supera la perícia tècnica i que cal haver viscut per ser un solista que tingui coses a dir, Maisky és la resposta.

— Maisky té la virtut de fer que tot el que toca estigui viu i ens parli com si la partitura fos contemporània, o millor, com si fos eterna —

01 de febrer de 2021

El 9 Nou - Secció cultura - Pàg.25

Mischa Maisky, o l'Art Musical

El violoncel·lista i l'Orquestra Camera Musicae van actuar en els Grans Concerts de L'Atlàntida

Cicle Grans Concerts.
Mischa Maisky (violoncel·la) i Orquestra Camera Musicae. Direcció: Tomàs Grau. L'Atlàntida, Vic. Dissabte, 30 de gener de 2021.

Vic

Montserrat Rius

Un amic em va dir que Mischa Maisky era l'Art Musical, així, en majúscules. Quan l'Orquestra Simfònica Camera Musicae va encetar els primers minuts, en solitari, del *Concert per a violoncel·la*, op. 104 d'Antonín Dvorák, Mischa Maisky fri-sava per entrar, i mentre el director Tomàs Grau dirigia amb la batuta ell ho feia amb el cos. I així va continuar tot el concert.

Per a molts aquesta peça és un dels millors concerts escrit per a violoncel·la, amb un bon i agraït balanç entre l'orquestra i el solista. Un viatge individual del violoncel·la per conduir el viatge col·lectiu de l'orquestra, sense deixar de ser una bellíssima història

Mischa Maisky, a centre de l'Orquestra Camera Musicae dissabte a L'Atlàntida

d'amor del violoncel·la i la partitura, que ens fa capbussar durant tota l'obra en un mar immens de sons i sentiments. La història d'amor del concert ja va començar amb l'*Idil·li de Siegfried*, WWV 101, de Richard Wagner, la primera peça interpretada íntegrament per l'orquestra. Una formació que va brillar, tant sola com acompanyada després pel solista, amb un director que va dirigir, com

ja hi estem acostumats, amb molta sensibilitat, entusiasme, transparència i un estudi minuciós de la partitura. Tomàs Grau és un director molt més que competent.

Però anem a parlar del *Concert per a violoncel·la* de Dvorák, en el qual cada compàs, cada nota, van ser un esclat de bellesa i un so increïblement net i transparent. Mischa Maisky va fer una interpretació valenta,

sensible, molt emocionant. Immens ell i gran el director Tomàs Grau i l'orquestra. Hi va haver moments sublims d'interpretació, especialment en l'adagio. L'obra, dedicada al seu primer amor i que va compondre en honor a ella quan va saber que estava greument malalta, ens va transportar a l'amor i al dolor, al goig i a la tristesa, a l'esperança i a la desesperança.

Un concert, en resum, ple de color, de gran tècnica i de molta musicalitat. Sense cap mena de dubte, implacable i aclaparadorament bell. Una música sublim, un solista virtuós, una orquestra a l'altura, què podia sortir malament?

SOKOLOV TANCA EL CICLE

El darrer dels Grans Concerts d'aquesta temporada, condicionat en les seves dates per l'evolució de la pandèmia, serà el d'una altra figura internacional, el pianista Grigori Sokolov, que actuarà a L'Atlàntida el proper dia 13 de març.

01 de febrer de 2021
el9nou.cat

CULTURA I GENT

[VÍDEO] Mischa Maisky conquereix l'Atlàntida

El violoncel·lista letó i els músics de l'Orquestra Camera Musicae van actuar al teatre vigatà en el marc del cicle Grans Concerts

▲ Clàudia Dinyés · 01/02/2021 · 18:14 · VIC

El violoncel·lista letó Mischa Maisky va actuar dissabte als Grans Concerts de l'Atlàntida. Ho va fer amb l'Orquestra Camera Musicae, la formació que va acompanyar el delixeble de Rostropóvits en un concert per a violoncel i orquestra d'Antonín Dvorák.

El darrer dels Grans Concerts d'aquesta temporada serà el d'una altra figura internacional: el pianista Grigori Sokolov que serà a Vic el 13 de març.

RECULL DE PREMSA

08 de març de 2021

ccma.cat. Programa *Quan Arribin Els Marcians*. Minut 25:50'

The screenshot shows the '3 alacarta' website interface. At the top, there is a search bar with the text 'Què vols veure?' and a magnifying glass icon. To the right of the search bar are two tabs: 'Último día' and 'Tots els programes'. The main content area features a large video player showing a man in a suit playing a piano. Below the video player, the title 'QUAN ARRIBIN ELS MARCIANS' is displayed, followed by the subtitle 'Ni un pas enrere'. There are social media sharing icons for Facebook and Twitter. Below the sharing icons, a date '08/03/2021' is shown, followed by a paragraph of text: 'La reivindicació de la igualtat de gènere, tornar a començar amb Maria Amal i Marcel·lí Bagés i la cantautora Gemma Humet, protagonistes d'un nou capítol marcià.' To the right of the main video player, there is a vertical list of six smaller video thumbnails, each with a title and a duration. The titles are: 'L'emergència no espera', 'Oí que menters?', 'QUAN ARRIBIN ELS HUMANS', 'PARLEM DE SEXE, DE ROBATORIS I AMB EL CESC FREIXAS', 'TRESORS AMAGATS, PARALELS MUSICADES I MARC RODRÍGUEZ', and 'Revolució, propaganda política i Marius Serra'.

3 alacarta

Què vols veure?

Último día Tots els programes

QUAN ARRIBIN ELS MARCIANS

Ni un pas enrere

08/03/2021 : La reivindicació de la igualtat de gènere, tornar a començar amb Maria Amal i Marcel·lí Bagés i la cantautora Gemma Humet, protagonistes d'un nou capítol marcià.

L'emergència no espera

Oí que menters?

QUAN ARRIBIN ELS HUMANS

PARLEM DE SEXE, DE ROBATORIS I AMB EL CESC FREIXAS

TRESORS AMAGATS, PARALELS MUSICADES I MARC RODRÍGUEZ

Revolució, propaganda política i Marius Serra

08 de març de 2021
nuvol.com

CLÀSSICA CASTOFI@RE

Sokolov, Chopin i Rachmaninoff visiten l'Atlàntida

Vic acull un dels pianistes més talentosos del moment i fa gala del gran repertori

— Anna Maria Llobet
Coordinadora de Cast@fi@re
@castmagazine

08/03/2021

En els darrers anys s'ha generat un intens debat sobre el posicionament de Grigori Sokolov en l'Olimp pianístic. Si més no, podem considerar-lo el darrer gran representant de tota una època brillant del pianisme, la de la tècnica impecable i balanços sonors impecables, el gran repertori i l'èmfasi estètic en la majestuositat del piano de gran cua, negre, serós, inaccessible, per a l'elit. Malgrat que la majoria de concursos de piano encara desprenen aquest dels «recordem, Sokolov va guanyar l'any 1960 el Txaiikovski, el més prestigiós encara avui», els pianistes de la nova formació s'han desfet de tota aquesta cerimònica, han deixat de banda l'aura benjaminiana i no tenen por a sortir als grans escenaris amb teclats electrònics o desmuntar –gairebé literalment– l'arpa de l'instrument, incorporant-hi objectes estranys i, ahora, ben quotidians. Des de Cage i companyia, ha calgut que ploqués molt per despulgar l'instrument de la tapa negra inclinada i desdibuixar el seu mite per mostrar-lo com un objecte merament sonor. Això és, precisament, el que no representa Sokolov.

Grigori Sokolov

[Segueix a la pàgina següent >](#)

El proper dissabte dia 13 de març a les 20h podrem retornar a Die Walf von Gestern (Zweig) a l'Atlàntida de Vic, amb malenconia i vestits d'etiqueta, per gaudir d'un recital com els d'abans: grans obres, autors consagradíssims, talent i tècnica, cerimònia i ritual. Per sort de Sokolov, són molts els melòmans que necessiten d'aquesta litúrgia. Per això no ens pot deixar gens indiferent la interpretació del mestre de Leningrad, que converteix cada ocasió en un autèntic espectacle, un desplegament de recursos que impressiona, i que està calculat al mil·límetre.

En aquesta ocasió podrem escoltar-ne Chopin i Rachmaninoff, Poloneses i preludis, grans exponents de cada gènere que, a cavall entre el Romanticisme i el post romanticisme nacionalista, fixaven el caràcter de l'obra, i gairebé el seu destí. El **Frédéric Chopin** de més caràcter el podem trobar en les seves poloneses, de les quals en sentirem la primera i segona de l'op. 26, a banda dels op. 44 i 53. Més enllà de la transparència dels seus encisadors nocturns, en aquestes obres l'harmonia és més densa, i la interpretació adopta certa transcendència, però també vigorositat i un caire més visceral. La 53 serà la més esperada, anomenada "Polonesa Heroica", d'un virtuosisme sorprenent i, ahora, tan cantabile i d'una coneguda i encomanadissa melodia que interpel·la de forma necessària l'oient, el clàssic i el novell.

De fet, és ben savi recórrer als grans clàssics. Són apostes segures que, amb el talent i l'estudi suficients, sempre satisfan. Com és el cas de **Sergei Rachmaninoff**, de qui podrem escoltar els *Deu preludis* op. 23, de 1901, unes obres escrites en un veritable moment frontissa entre el garbuix lingüístic de finals del XIX i la necessitat de claredat i replantejament de la sintaxi clàssica impulsat pels vienesos. Tanmateix, Rachmaninoff és un gran romàntic, i mai abandona aquesta estètica virtuosa i excessiva, de caràcter conscienciut i seriós. Els preludis ens fan transitar per diversos estats d'ànim i mostren una paleta tècnica rica i engrescadora per a qualsevol pianista, segurament, perquè ell mateix coneixia tant l'instrument que li devien córrer més els dits que la tinta.

El cinquè dels preludis, "Al·la marcia", és un exemplar modelic del nacionalisme musical que professava el compositor, expressat amb acords sumptuosos i melodies grandiloquents però altament suggeridores. Rússia se'ns fa present amb petites subtilitats i grans dosis de talent. Un digne hereu de la tradició d'un Txaikovski, Rimski-Korsàkov o Musorgski, Rachmaninoff persistia, al mateix temps, en la recerca de nous colors i textures que reforcessin el pes de la melodia, l'element que fa de més fàcilment reconeixement una peça.

Sokolov i el seu programa ens situen en la dialèctica est-oest, amb uns compositors tan eslaus com d'una ortodòxia plenament occidental. El dilema i el trànsit entre pertànyer i no pertànyer a una determinada tradició. Entre la voluntat de ser fidel a la terra i, ahora, arrelar-se a un cànnon que és tan seu com nostre. I de Sokolov.

12 de març de 2021

El 9 Nou - Secció cultura - Pàg. 38

38 EL 9 NOU Divendres

El pianista rus oferirà aquest dissabte la darrera actuació del cicle de Grans Concerts de 2020

L'Atlàntida rep Grigori Sokolov, un dels millors pianistes del món

Vic

J.V.
El cicle Grans Concerts de L'Atlàntida s'acabarà aquest dissabte amb l'actuació del pianista rus Grigori Sokolov, que havia de tenir lloc el desembre passat i es va haver d'ajornar a causa de les limitacions imposades per la pandèmia. Sokolov està considerat com un dels grans pianistes vius actualment. Decant de banda el debat difícil sobre si és el millor pianista viu del món, si que tots els entesos coincidiran a afirmar que està entre els quatre o cinc millors. "En tot cas, és extraordinari tenir-lo perquè segueixen un circuit molt concret de sales a les que és habitual", explica Montse Catllà, directora general de la Fundació L'Atlàntida. Per primera vegada, Vic entra en aquest circuit al costat del Palau de la Música

El pianista rus Grigori Sokolov

de Catalunya, on oferirà un altre recital el proper dilluns (seran els dos únics que farà a Catalunya). "Hem d'agrair la complicitat del Palau, en aquest cas", diu Catllà. Sokolov té la fama de convertir cada un dels seus concerts en un fet singular,

amb lectures d'una mateixa partitura que no tenen per què ser completament iguals, i de buscar l'essencialitat més que l'efectivisme. Això el converteix en una figura gens discutida i unànimement valorada entre els melòmans. A Vic, ha escollit

un programa clàssic, amb peces de referència. D'una banda, quatre de les Poloneses de Frédéric Chopin i de l'altra, els 10 Preludis op. 23 de Sergei Rakhmàninov. Una hora abans del concert, el també pianista i musicòleg Luca Chiantore oferirà una xerrada divulgativa sobre el repertori.

El de Grigori Sokolov és el que fa el número 51 dels Grans Concerts, que van néixer gairebé al mateix temps que L'Atlàntida, inaugurada l'any 2010. "Per a nosaltres és com el tancament del desè aniversari", diu la directora de la fundació. Amb el mecenatge de la Fundació Puig Torret, l'objectiu és continuar amb un nou cicle la propera tardor.

Grigori Sokolov. L'Atlàntida, Vic. Dissabte, 13 de març de 2021, 8 vespre.

Un poeta musical passarà per Vic

Joan Rubinat
Pianista

Aquest dissabte, el pianista rus Grigori Sokolov actuarà a L'Atlàntida. Sokolov és un dels pianistes més emblemàtics del moment actual. Va néixer a Sant Petersburg l'any 1950, i el 1966 va guanyar el concurs Txaiovski, amb un tribunal presidit per Emil Gilels.

Amb una tècnica precisa i impecable que li permet obtenir una gamma tímbrica impressionant, Sokolov fa una lectura absolutament respectuosa i intel·ligent de les partitures i sotmet les obres a una

reflexió constant, aconseguint-ne unes interpretacions clares i lúcides, però al mateix temps totalment expressives, on no hi queda cap detall per explicar, d'una manera pràcticament perfecta. El seu tocar és molt sincer, i al mateix temps absolutament detallista, i transmet amb naturalitat la seva estima per les obres que toca.

Però a banda d'aquest treball tan minuciós, en els concerts sap combinar aquest rigor amb l'espontaneïtat del moment, i aprofita els valors de l'instrument i l'acústica amb què es troba. Acostuma a treballar unes quantes hores -de vegades dies- amb l'instrument que tocarà i en va anotant totes les particularitats per treu-

re'n tot el profit possible durant el concert. Li agrada més compartir la música en directe que fer gravacions, bona part de les quals estan justament enregistrades en directe. Té el compromís de portar la música en la seva màxima dimensió a tot arreu on va, i en els concerts ho dona tot de si mateix, tant si es tracta de sales importants com si són llocs més petits.

El programa és absolutament interessant, amb 4 Poloneses de Chopin i amb els 10 Preludis, op. 23 de Rakhmàninov. Tot fa pensar que el pas d'aquest poeta musical per Vic ens oferirà una vetllada inoblidable. Vagi per endavant el meu agraïment a les persones que ho han fet possible.

13 de març de 2021
Revista Musical Catalana

GRANS CONCERTS VIC. Grigory Sokolov, piano. Obres de Chopin i Rakhmàninov. **L'ATLÀNTIDA.**
13 DE MARÇ DE 2021.

L'Atlàntida de Vic va culminar dissabte passat el desè aniversari dels Grans Concerts amb un dels pianistes més singulars i extraordinaris, Grigory Sokolov. La capital d'Osona s'ha convertit els darrers anys en un nucli musical important i malgrat l'estat de pandèmia ha tirat endavant una programació que el públic ha agraït, especialment després d'un any excessivament silenciós. El pianista rus oferí en la seva primera visita a Vic un programa format per obres de dos compositors i pianistes ben vinculats: Chopin i Rakhmàninov.

Assistir a un recital de Sokolov suposa viure una experiència basada en l'honestetat, el respecte, la reflexió i la devoció que sent per la música. I, de fet, la poesia musical brota de les seves mans de manera diferent. No pas per buscar una singularitat com a finalitat, sinó com si es tractés d'un alquimista. Fugint de qualsevol egocentrisme, el pianista surt en la penombra, sobri, gairebé sense mirar el públic, amb l'única finalitat de servir la música. I un cop davant del piano, s'abstreu del món terrenal per servir-nos unes *delicatessen* tan conegudes com alhora genuïnes.

Sokolov no concep les *Poloneses* de Chopin com a obres purament enlluernadores i de gran pompositat. Declama cada frase amb expressivitat, amb àmplia gradació tonal i un gran domini dels pedals, fent aflorar tant la grandiositat com la poesia i la nostàlgia. L'ús del *rubato* li permet cisellar el tempo amb gran flexibilitat, tot oferint-ne una versió diferent, amb ADN propi. Les seves interpretacions subratllaren, des de la reflexió, el misteri o el lirisme expressiu de l'*opus 26 núm. 1*, passant pel dramatisme de l'*opus 44* -quina gran mà esquerra-, interpretada amb vehemència, o la passió de la popular *Polonesa Heroica, op. 63* que desgranà fins a arribar a punts tan heroics com arravatats.

[Segueix a la pàgina següent >](#)

I després d'uns minuts on es revisà l'afinació del piano, arribàrem a un estadi encara més transcendent amb Rakhmàninov. Els *Preludis* del compositor rus ens apropen a un àmbit entre la confessió emocional i la malenconia. Rakhmàninov havia superat uns anys difícils en el terreny compositiu –especialment amb el fracàs de la seva *Primera Simfonia*– i després de l'èxit aconseguit amb el *Concert per a piano i orquestra, op. 18* escriví aquesta vibrant col·lecció de *Preludis, op. 23* l'any 1903 –excepte el cinquè, fet prèviament el 1901.

Són obres de dimensions més grans que en el cas de Chopin o Scriabin, d'un clar virtuosisme i que comporten una forta càrrega emocional. Ho vàrem copsar en el número 9, tan visceral com emocionant i amb gran claredat de detalls. Sokolov novament ens revelà un nou camí, on tot ha estat exhaustivament pensat i treballat fins a l'últim detall, amb tempos més accentuats i recreant la meravellosa varietat d'estatsànims. Des de la nostàlgia del número 1 –amb un contingut *rubato*– al virtuosisme i la brillantor del número 2 o el popular cinquè. La profunditat emocional, el control del tempo, la bravesa tècnica supeditada al missatge musical, així com la sensibilitat poètica i la prolífica paleta sonora només a l'abast d'uns pocs elegits fascinaren un públic realment entregat.

Subratllà la tendresa i un fraseig refinat imbuït del millor lirisme en el *Preludi núm. 4* –tan proper a Schumann– i evidencià també la capacitat de tensió rítmica en el poderós número 5. Una versió per emmarcar. El lirisme del número 6 subratllà el control del so que posseeix el pianista rus: un so poderós, vellutat, amb una subtilesa de colors i varietat de matisos infinitesimal, capaç de passar de pianíssims a fortíssims gairebé orquestrals i que alhora facilita l'escolta de tot l'entramat polifònic que demana el compositor rus. Tancà íntimament el número 10 allunyat de grandiloqüències, com el primer. Com la manera de fer del propi Sokolov, que després de regalar-nos aquests magnífics quaranta-cinc minuts de tanta profunditat emocional, imbuïda de nostàlgia i subtileses com tan sols poden fer els més grans, s'esmunyia de l'escenari per no rebre més protagonisme que la música, l'única i veritable protagonista segons ell. Això sí, oferint-nos encara tres propines chopinianes –les restriccions

horàries de la COVID així ho imposaren– amb una *Mazurka op. 68* de trínats virginals, la *Mazurka op. 30 núm. 21* un *Preludi op. 28 núm. 20* ple de força i majestuositat. Excepcional.

RECULL DE PREMSA

15 de març de 2021

El 9 Nou - Portada i Secció cultura - Pàg.31

(Pàgina 31)

Grigori Sokolov,
colofó del desè cicle
de Grans Concerts
a L'Atlàntida de Vic

Un 10 de 10

El pianista Grigori Sokolov, brillant colofó al 10è cicle de Grans Concerts a L'Atlàntida

Grigori Sokolov, director a la Sala Ramon Montañà de L'Atlàntida

Cicle Grans Concerts.
Grigori Sokolov, piano.
L'Atlàntida, Vic. Dissabte,
13 de març de 2021.

Vic

ben distants en tot, composició, temàtica o orígens. Una primera part dedicada a quatre poloneses de Frédéric Chopin, el qual en la primera peça, *Polonesa en do menor, op. 26 núm. 1*, ja vam escriure

plant l'altitud. Sensacional. Chopin fa somiar, i Sokolov fa realitat aquest somni. Se'l fa seu d'una manera única i exclusiva.

I arribava la segona part de concert amb el contrast de Serguei

plena música de Rakhmàni-nov. Ens va captivar per la seva emotivitat, l'ànima russa, que en diríem, es va mostrar en tota la seva plenitud. Una manera d'interpretar tan bella, tan especial, tan ànima, a vegades tan impre-

Una marca de la casa

Jordi
Vilarrodà

Amb el concert de Grigori Sokolov es tanca la desena edició dels Grans Concerts de L'Atlàntida. Quan el seu anterior director, Lluís Vila d'Abadal, els va impulsar volia que servissin per situar el teatre i auditori tot just acabat d'inaugurar en el mapa cultural del país, amb una identitat pròpia. Un cicle que portés a Vic noms dels que no van a gaire més llocs del país, exceptuant el Palau o l'Auditori, i que posessin la ciutat a tot un projecte que es fonamenta en l'Escola de Música i Conservatori de Vic i que té moltes altres expressions en la programació anual de L'Atlàntida. La nòmina d'il·lustres que han passat per Vic, i que enguany ha culminat amb Grigori Sokolov, demostra que l'objectiu inicial s'ha aconseguit.

Sonates per a piano i violí, aquest dijous

Vic La música clàssica continua a L'Atlàntida aquest dijous amb el concert que

[Segueix a la pàgina següent >](#)

15 de març de 2021

El 9 Nou - Portada i Secció cultura - Pàg.31

< Ve de la pàgina anterior

Cicle Grans Concerts.
Grigori Sokolov, piano.
L'Atlàntida, Vic. Dissabte,
13 de març de 2021.

Vic

Montseveret Rius

El 10è cicle dels Grans Concerts es va tancar dissabte vespre no amb un gran sinó amb un grandíssim concert. Grigori Sokolov aterrava en terra vigatana i ens deixava un gust i un record de com és l'art en grau suprem. La seva manera tan lliure d'interpretar les partitures juntament amb una tècnica prodigiosa i una passió desbordant fan que els seus concerts siguin esperats, desitjats i molt especials. Va interpretar dos autors,

ben distants en tot, composició, temàtica o origen. Una primera part dedicada a quatre poloneses de Frédéric Chopin, el qual en la primera peça, *Polonesa en do sostenut menor, op. 26 núm. 1*, ja vam escoltar un piano clar, net i sensitiv; una meravella. En aquesta i en les següents, Sokolov dissectiona la partitura i, quan ajunta tots els bocins, en fa un poema, i en tot cas ja no saps si escoltes una masurca, una balada o un sonet musical. O tot alhora. En l'última, anomenada també *Heroica*, un espectacular *crescendo* et fa sentir que ets enmig del desert contem-

plant l'albada. Sensacional. Chopin fa somiar, i Sokolov fa realitat aquest somni. Se'l fa seu d'una manera única i exclusiva.

I arribava la segona part de concert amb el contrast de Serguei Rakhmàninov. Un geni rus com Sokolov interpretant un altre geni rus com Rakhmàninov. Una bomba celestial. Indescriptible. En els 10 *Preludis op. 23* Sokolov, un cop més, es fa seva la partitura i n'estreu una sonoritat gairebé fora d'aquest món. No només la seva interpretació va ser impecable, sinó que ens va fer respirar i estimar la com-

plexa música de Rakhmàninov. Ens va captivar per la seva emotivitat, l'ànima russa, que en diríem, es va mostrar en tota la seva plenitud. Una manera d'interpretar tan bella, tan especial, tan única, a vegades tan imprevista o imprevísible, tan refinada i tan subtil sobretot quan crea sonoritats obertes, transparents, amb uns timbres i colors espectaculars. La seva música desprèn energia i empatia, en un moment donat penses que interpreta aquest concert només per a tu. És un geni de la interpretació, únic i indestruïble. Tres bisos que en podrien haver estat 20, però ens acostàvem perillosament a les 10 del vespre. I ja se sap, a aquella hora, prínceps i princeses, cap al llit!

És un geni de la interpretació, únic i indestruïble

Sonates per a piano i violí, aquest dijous

Vic. La música clàssica continua a L'Atlàntida aquest dijous amb el concert que oferiran Òscar Vilapinyó al violí i Jordi Matas al piano. Interpretaran la *Sonata per a piano i violí en Re menor* de Johannes Brahms i la *Sonata per a piano i violí en La major* de Cèsar Frank. El concert tindrà lloc a les 8 del vespre a la Sala Joaquim Madau i forma part del cicle Música d'Aprop. Vilapinyó i Casas són tots dos professors de l'Escola de Música i Conservatori de Vic.

RECULL DE PREMSA

16 de març de 2021
el9nou.cat (notícies)

